

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Julia Donaldson
Prenses
AYNAGÜZELİ
ve Uçan At

TÜRKİYE BANKASI

“Atının adı Küçük Lord
Şimşek. Ne yazık ki bu aralar
kanatlarından biraz rahatsız.”

Prenses Aynagüzeli, gelmiş geçmiş prenseslerin en sihirlisi
ve en yaramazı! Ellen aynadan dışarı çıkıp, çok
uzaklardaki esrarengiz bir yerden geldiğini iddia
eden bu arkadaşına alışmakta zorlanıyor.

İster uçan atıyla, isterse de deniz canavarının hazinesini
aramakla ilgili hikayeler uydursun, eğlenceli Aynagüzeli
yakınlardayken sıkılmak imkansız.

Birbirinden komik beş hikaye.

KDV dahil fiyatı
11 YTL

Prenses AYNAGÜZELİ ve Uçan At

Julia Donaldson, Room on the Broom (Süpürgenin Üstündeki Oda), The Snail and the Whale (Salyangozla Balina) ve ödül alan The Gruffalo'nun da aralarında bulunduğu birçok başarılı çocuk kitabının yazarıdır. The Gruffalo adlı kitabı Smarties Ödülü'nü ve Blue Peter En İyi Sesli Okuma Kitabı Ödülü'nü kazandı. Julia ayrıca pek çok çocuk oyunu ve şarkısı yazdı ve halen düzenli olarak hikaye okuma ve tiyatro atölyeleri düzenliyor. Julia hakkında daha fazla bilgi edinmek için www.juliadonaldson.com.uk adresini ziyaret edebilirsiniz.

Lydia Monks, Kingston University'de illüstrasyon eğitimi aldı ve 1994'te birincilikle mezun oldu. I Wish I Were a Dog (Keşke Köpek Olsaydım) ile Smarties Bronz Ödülü'nü kazandı ve Julia Donaldson'ın yazdığı Sharing a Shell (Kabuğu Paylaşmak) adlı kitabı resimledi.

PRENSES AYNAGÜZELİ VE UÇAN AT

ÖZGÜN ADI

PRINCESS MIRROR-BELLE AND THE FLYING HORSE

© 2007, Türkiye’de Yayın Hakları:

Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları

First published in the UK in 2006 by Macmillan Children’s Books a division of
Macmillan Publishers Limited, England.

Text copyright © Julia Donaldson 2006

Illustrations copyright © Lydia Monks 2006

Çeviren

Duygu Akın

ISBN 978-975-458-991-7

1. Baskı: 2000 adet, Ocak 2007

Genel Yayın Numarası: 1141

Baskı

YAYLACIK MATBAACILIK

(0212) 612 58 60

LİTROS YOLU FATİH SANAYİ SİTESİ NO: 12/197-203

TOPKAPI İSTANBUL

TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI

MEŞELİK SOKAĞI 2/3 BEYOĞLU 34430 İSTANBUL

Tel: (0212) 252 39 91

Fax: (0212) 252 39 95

www.iskulturyayinlari.com.tr

Prenses Aynagüzeli ve Uçan At

Julia Donaldson
Resimleyen Lydia Monks

Çeviren Duygu Akın

TÜRKİYE BANKASI
Kültür Yayınları

PRENSES AYNAGÜZELİ'NİN DİĞER
KİTAPLARI:

Prenses Aynagüzeli

Prenses Aynagüzeli
ve Sihirli Pabuçlar

İçindekiler

1. Bölüm	
Uçan At	1
2. Bölüm	
Sihirli Top	33
3. Bölüm	
Deniz Canavarının Mağarası	64
4. Bölüm	
İlginç Evcil Hayvanlar Kulübü	93
5. Bölüm	
Uyurgezer Güzel	121

1. Bölüm

UÇAN AT

Mavi kemerli hemşire Ellen'ın sağ kolundaki bembeyaz alçıya gururla bakarak, "İşte oldu!" dedi. "Artık arkadaşların bunun üstüne isimlerini yazabilirler."

Ellen bisikletinden düşerek, kolunu kırmış, annesi de onu hastaneye getirmişti. Kolu artık ilk düştüğü anki kadar acıımıyordu, üstelik arkadaşlarının isimlerini alçının üstüne yazmaları fikri de Ellen'ın çok hoşuna gitmişti.

"Yarın okula dönebilir miyim?" dedi hevesle.

“Hayır,” dedi hemşire. “Doktor bu gece hastanede kalmanı istiyor ki durumun nasıl olacak bir görelim. Ne de olsa sar-sıntı geçirdin.”

“O ne demek?”

“İnsan kafasını çarpınca bazı şeyleri unutabilir demek.”

Bisikletten düştüğünde Ellen’in başı gerçekten de kaldırıma çarpmıştı ve yaklaşık bir dakika kadar nerede olduğunu ya da başına ne geldiğini hatırlayamamıştı.

Ellen’in annesi hemşireye, “Ona sürekli bisiklet kaskını tak deyip duruyorum,” dedi.

Ellen kendisini suçlu hissederek, başını öne eğdi. “Özür dilerim,” diye mırıldandı. “Ama şimdi iyiyim.”

“Öyle bile olsa, emin olabilmek için se-

ni bu gece burada tutmak zorundayız.”

Hemşire Ellen’ın annesine dönüp, “Tahminimce doktorun yarınki kontrolünden sonra onu eve götürebilirsiniz,” diye ekledi. O sırada içeri tekerlekli sandalye süren bir görevli girdi. “Buraya oturun bakalım, büyükhanım,” dedi Ellen’a. Dönüp Ellen’ın annesine de, “Sizin ise yürümeniz gerekecek küçükhanım,” dedi.

Bacağı değil de kolu kırılmışken tekerlekli sandalyeyle gitmek zorunda olması Ellen’a garip geldi ama çekindiği için bir şey söylemedi. Görevli Ellen’ı bir asansöre bindirip indirdi ve bir koridoru geçtikten sonra altı yataklı bir odaya getirdi.

“Burası hastanenin Jüpiter koğuşu,” dedi. “Bu koğuşta bir dediğinizi iki etmezler.” Sonra da tekerlekli sandalyeyi danışma masasının önünde durdurdu.

Kırmızı kemerli bir hemşire Ellen ile annesini karşıladı. Hemşire, “Merhaba, ben Jo,” dedi ve Ellen’a yatağını gösterdi.

Yatağın etrafını çepeçevre saran bir perde vardı. Hemşire Ellen'in sol bileğine lastik bir bileklik taktı. Üstünde Ellen'in adı yazıyordu.

Hemşire Jo, elindeki hastane pijamasını uzatarak, "Bunu giymen lazım," dedi.

"Ama kolum alçıdayken pijamanın üstünü nasıl giyeceğim?" dedi Ellen.

"Merak etme, bizde her şeyin bir çaresi var," dedi hemşire. Annesi Ellen'a pijamayı giydirirken gördüler ki pijamanın sağ kolu kısaydı ve içinden alçı geçecek kadar da genişti.

"Ben eve dönsem iyi olacak," dedi Ellen'in annesi.

Ellen biraz korkar gibi oldu. "Gitmesen olmaz mı?" dedi annesine.

"Merak etme, bir şey olmaz. Burada yalnızca bir gece kalacaksın. Hem eminim diğer çocuklarla arkadaş bile olursun."

Ama Jüpiter koğuşuna şöyle bir göz gezdiren Ellen, odada sadece bir erkek ço-

cuk olduğunu, onun da uyuduğunu gördü. Yatakların üçü boştu, diğerinin ise perdesi çekilmişti.

“Bugünlerde kemiğini kırana pek rastlamıyoruz,” dedi hemşire Jo. “Sen de olmasan işsiz kalırdım, Ellen!”

Ellen gülümsedi ve korkusunun biraz geçtiğini fark etti. Sol eliyle annesine sarılıp veda etti ve ertesi gün ona üzüm ve kitap getirmesi için söz verdirdi.

Ellen’in annesi gidince hemşire Jo, “Haydi işimize koyulalım,” dedi. “Öncelikle yarın yiyeceğin yemeği seçmen lazım. Acaba şans eseri solak olabilir misin?”

“Hayır, değilim,” dedi Ellen, şaşkın bir şekilde. “Solaklar için farklı yemekler mi pişiriyorsunuz?” dedi. Hemşire Jo güldü. “Hayır ama solak değilsen şunu doldurman biraz zor olabilir.” Hemşire Ellen’a üstünde yazılar olan

sarı bir kart gösterdi. “Kahvaltı ve öğle yemeği için farklı seçeneklerin var,” dedi.

Ellen kahvaltı için mısır gevreği ve portakal suyu, öğle yemeği için de tavuklu pilav ve meyve salatasını seçti. Hemşire Jo ise onun seçtiği yemekleri işaretledi.

“Benim mesaim birazdan bitiyor,” dedi hemşire. “Yarın öğle vakti döneceğim ama sen o zamana kadar gitmiş olabilirsin.”

Ellen hemşirenin gitmesine üzüldü. Ateşini başka bir hemşire ölçtü, bir başkası kakaolu sütünü getirdi, daha sonra bir başka hemşire de onu tuvalete götürdü. Bu kadar çok insanın onunla ilgilenmesi biraz şaşırtıcıydı ve Ellen kendini birden bitkin hissetti. Hemşirelerden bir diğeri onu yatağına yatırdı.

“Gece bir şey istersen şu zili çal, olur mu?” dedi.

Ellen gece birisinin omzuna hafifçe dokunmasıyla uyandı. Önce annesinin geldi-

ğini sandı ama gözlerini açıp da karşısında hemşireyi bulunca nerede olduğunu hatırladı. Zili çalacak kadar kendisini hasta hissetmemiş olsa da, pek iyi bir gece geçirdiği söylenemezdi. Kolundaki alçı yüzünden uyurken her zaman yaptığı gibi sağ yanına dönememiş ve rahat bir pozisyon bulmakta zorlanmıştı. Sonra da ateşinin ölçülmesi için erkenden uyandırılmış, bunun ardından ise çok daha derin bir uykuya dalmıştı.

Hemşire ona, “Kahvaltı servisi yapılırken seni uyandıramadık bir türlü,” dedi. “Ama hiç merak etme, kahvaltını sakladık. Doktor Birch gelene kadar yiyecek vaktin var.”

“Tuvalete gidecek vaktim de var mı?” dedi Ellen.

“Evet, var. Birisinin yardım etmesini ister misin?”

“Hayır, teşekkürler.” Ama lavaboya gittiğinde Ellen sadece sol eliyle yüzünü

yıkayıp, diş fırçalamanın bayağı zor olduğunu anladı.

“Sol elimle yazmayı da öğrenmem gerekecek,” dedi yüksek sesle.

“Çok iyi fikir,” dedi banyonun aynasından gelen bir ses. “Kim bilir belki de o sayede harfleri doğru yönde yazmaya başlarsın.”

Ellen bu sesi çok iyi tanıyordu. Ses Prenses Aynagüzeli’ne aitti.

Prenses Aynagüzeli tıpkı Ellen'in aynadaki yansımasına benziyordu ama çoğu yansıma aynanın içinde dururken, Aynagüzeli dışarı çıkma alışkanlığını edinmişti. Görünüşü Ellen'a benzese de karakteri hiç mi hiç benzemiyordu. Ellen oldukça utançken, Aynagüzeli fazlasıyla kendini beğenmiş biriydi ve durmaksızın saraydaki hayatıyla ve yaşadığını iddia ettiği perim masalı diyarıyla ilgili hikayeler anlatıp duruyordu.

Aynagüzeli'nin üstünde de tıpkı Ellen gibi hastane pijamaları vardı ama onun sağ değil, sol kolu alçıdaydı.

“Orada öyle dikilip bakmasana,” dedi. “Şuradan çıkmama azıcık yardım et.” Sonra da sağ kolunu aynadan dışarı uzatıp, “Çok hızlı çekme sakın. Bunu da kırmak istemiyorum,” dedi.

Her ne kadar Ellen, Aynagüzeli'nin hastanede yanında olmasını istediğinden pek emin değilse de, bir şeyler yapmak için ar-

tık geç kalmış gibiydi. Bu yüzden de Aynagüzeli'nin elini tutarak onun aynadan sıyrılıp lavabonun içine girmesine, oradan da yere inmesine yardımcı oldu. "Sen de mi bisikletten düştün?" dedi.

"Tabii ki hayır," dedi Aynagüzeli. "Bir prensesin bisiklet gibi sıradan bir şeye binip gezdiği görülmüş şey mi? Ben..." Bir an tereddüt ettikten sonra konuşmasına devam etti. "Uçan atımdan düştüm."

"Uçan bir atın olduğunu hiç söylememiştin."

"Eh, kusura bakma ama Ellen, sahip olduğum her şeyi de sana anlatacak halim yok. Hem çok uzun sürer, hem de kısakırsın."

"Peki sen kaskını takmış mıydın?" dedi Ellen. Ama Aynagüzeli'nin dinlediği yoktu. Tuvaletin kapısını açmış, sallana sallana Jüpiter koğuşunda gezinmeye başlamıştı bile.

Ellen tam onun peşinden gitmek üze-

reydi ki, biraz geride kalmaya karar verdi. Nedense hemşirelere Aynagüzeli'nin kim olduğunu anlatmaya çalışmak hiç içinden gelmiyordu.

Ellen tuvaletten dışarı bir göz attı ve ayna arkadaşının yatağına girdiğini, ardından da tepesinde duran zili çaldığını gördü.

Hemşirelerden biri telaşla yanına geldi.

Aynagüzeli yatağın yanındaki masanın üstünde duran kahvaltı tepsisini işaret ederek, “Bu da ne demek oluyor böyle?” dedi.

“Kendi seçtiğin kahvaltı. Mısır gevreğiyle portakal suyu.”

“Mısır gevreği mi? O da neymiş? Çabuk götürün şunu. Bana rafadan bir tavuskuşu yumurtası getirin.”

Hemşire kıkır kıkır güldü. Belli ki Aynagüzeli'nin espiri yaptığını sanmıştı.

“Ben sana emir verirken gülme,” dedi Aynagüzeli. “Çok kaba bir davranış. Ayır-

ca şu portakal suyunu da götürebilirsin. Bana bir bardak buzlu ve limonlu taze sabah çiyi getir.”

“Bunlardan başka bir şey yiyemezsin,” dedi hemşire. “Hem zaten kahvaltı servisini yapan görevli de gitti.”

“O zaman derhal geri çağır.”

Hemşire el değmemiş kahvaltı tepsisini kaldırıp, hızla uzaklaşırken, boynunda stetoskop asılı, beyaz önlüklü bir adama çarpmamayı son anda başardı. Ellen bu gelenin Doktor Birch olduğunu tahmin etti.

Elinde tepsi olan hemşire doktora, “Galiba kızın durumu kötüleşti,” diye mırıldandı.

Doktor yatağın yanına gidip, perdeyi kapattı. Hala tuvaletten dışarıyı gözetlemekte olan Ellen doktoru artık göremiyordu ama sesini duyabiliyordu.

“Adın Ellen’dı değil mi?” diyordu doktor.

“Hayır, adım Prenses Aynagüzeli. Umarım kraliyet üyelerine doktorluk yapacak eğitimin vardır. Steteskopun pek uyduruk gözüküyor da. Saray doktorununki gümüş ve yılan derisinden yapılmadır.”

Dr. Birch güldü. “Benim küçük yeğenim de prensesçilik oynamaya bayılıyor,” dedi. “Pekala majesteleri. Şimdi bana geçirdiğin kazayla ilgili hatırladığın her şeyi anlat bakalım. Buradaki rapora göre bisikletten düşmüşsün.”

“O zaman raporunuz yanlış,” dedi Aynagüzeli. “Ben uçan atımdan düştüm. Aslına bakarsanız iyi biniciyimdir, o yüzden de nasıl oldu bilemiyorum. Tahminimce kötü yürekli biri yine bir işler çevirmiştir. Ne bileyim, eyeri falan gevşetmiştir.”

“Yani bisiklete bindiğini hatırlamıyorsun, öyle mi? Belki de kafanı kaldırıma çarptığın içindir.”

Aynagüzeli öfkeyle, “Katiyen çarpmadım!” dedi. “Benim yaşadığım yerde kal-

dırım diye bir şey yok. Ben şeye düştüm... saray çatısındaki leylek yuvasına. Neyse ki o sırada yuvanın içinde hiç yumurta yoktu, eğer olsaydı...”

“Bir dakika!” diye Aynagüzeli’nin sözü-nü kesti doktor. Sesinin tonu aniden de-ğişmiş, telaşlı ve heyecanlı bir hal almıştı. “Burada sağ kolunu kırdığın yazıyor.”

“Şu aptal raporu okumayı bırakıp, beni dinlerseniz gerçekten memnun olacağım,” diye sızlandı Aynagüzeli.

“Sadece raporda yazmıyor ki, röntgende de gayet net görünüyor. Sağ kol kırılmış ama sol kolu alçıya almışlar!”

“Görünüşe bakılırsa hem raporu yazanı, hem de alçıyı yapanı sepetlemeniz gerekiyor.”

“Sağ kolun nasıl peki? Acıyor mu?”

“Siz bahsedince fark ettim de, bir parça acı var. Herhalde leyleklerin gagaladığı yerdir acıyan. Kim olduğumu anlayamadılar da, o yüzden. Büyük ihtimalle yuvalarına yumurta bırakmaya çalışan bir guguk kuşu sandılar beni.”

Belli ki Doktor Birch’in leyleklerle, guguk kuşlarıyla ilgilendiği yoktu. Ellen onun perdenin arkasından çıktığını, koşarak danışma masasına gidip, telefona sarıldığını gördü. Sırtı Ellen’a dönük olduğundan Ellen yalnızca “hata olmuş”,

“çok önemli” ve “acil durum” gibi birkaç şey duyabildi. Doktorun alçı odasındaki biriyle konuştuğunu tahmin etti.

Ellen bu işin fazla ileri gittiğine karar verdi. Olan biteni doktora ve hemşirelere açıklaması gerekiyordu. Tam tuvaletten çıkacak cesareti toplamıştı ki, tanıdık birinin Jüpiter koğuşuna doğru geldiğini gördü. Bu gelen, bir gün önce Ellen’ı tekerlekli sandalyeyle yatağına getiren görevliydi ve boş bir tekerlekli sandalyeyi itiyordu.

Ellen onun Aynagüzeli’ne, “Yine mi sen, büyükhanım?” dediğini duydu.

Ellen, Aynagüzeli’nin kendisine “büyükhanım” denmesinden pek hoşlanmayacağını düşündü ve görevliyi azarlamasını bekledi ama Aynagüzeli onun yerine, “Ah, en azından birileri benim sıradan bir küçük kız olmadığımı anladı,” dedi. “Bana bu enfes tahtı getirmene de sevindim doğrusu. Saray tahtlarının bile böyle te-

kerleği yok.”

Görevli, “Siz en iyisine layıksınız, büyük hanım,” dedikten sonra Aynagüzeli’ni Jüpiter koğuşundan dışarı sürdü.

Eyvah! Ellen bunu durdurmak zorundaydı. Eğer

Aynagüzeli’nin sol kolu gerçekten kırıkta, alçının çıkartılması kötü olacaktı.

Belki de durumu en kolay açıklayabileceği insan, o sevimli görevliydi. Ellen tuvaletten dışarı çıktı ve koğuşa bakındı. Doktor, danışma masasındaki hemşireyle konuşuyordu. İki derin bir konuşmaya daldıklarından Ellen’in koğuştan sıvıştığını görmediler. Ellen, görevliyi gördüğü sırada, adam Aynagüzeli’ni asansöre bindirmek üzereydi.

“Bir dakika!” diye arkalarından seslen-

di ama asansörün kapısı kapanmıştı bile.

Yanda bir asansör daha vardı. Ellen çağırma düğmesine bastı. Asansörün gelmesi oldukça uzun sürdü ama neyse ki geldiğinde içinde kimse yoktu. Böylece kimse Ellen’a garip garip bakıp, tek başına ne yaptığını sormayacaktı.

Eğer alçı odası, Ellen’ın kolundaki alçının yapıldığı yer ise, Ellen oranın giriş katında olduğundan emindi, o yüzden de G düğmesine bastı. Ama asansör durup da dışarı çıktığında ortalarda ne Aynagüzeli’ni görebildi, ne de görevliyi. Ellen kendisini bir sürü kapının dizili olduğu upuzun bir koridorda buldu. Kapıların bazılarının üstündeki yazıları okudu ama bu pek işine yaramadı çünkü ne anlama geldiklerini bilmiyordu: Kapılardan birinde “Endokrinoloji” yazıyordu, bir diğerinde “Hematoloji”. Bir başkasında ise “Toksikoloji” yazıyordu. Hematoloji kapısı açılıp da, dışarı dışarı mor kemerli bir hemşi-

re çıkınca Ellen acaba “oloji” ile biten bu sözcüklerden biri, tıp dilinde “alçı odası” anlamına mı geliyor diye düşündü.

Hemşire Ellen’a, “Yardımcı olabilir miyim?” dedi. Yumuşak görünümlü ve yumuşak sesli biriydi.

“Alçı odasını arıyordum da,” dedi Ellen.

“Yanında kimse yok mu? Nereden geldin buraya?”

Ellen bir an için hemşireye ne söyleyeceğini bilemedi. Sonunda onun kendisine inanacağından pek emin olmasa da, doğruyu söylemeye karar verdi.

“Jüpiter koğuşundan geliyorum,” dedi, “ama burada olduğumu

bilmiyorlar. Arkadaşım Prenses Aynagüzeli'ni ben sandılar da. O sol kolunu kırmıştı, halbuki ben...”

Mor Kemer, “Bir dakika,” diye Ellen’in sözünü kesti. “En iyisi ben Jüpiter koğuşunu arayıp, neler oluyor bir sorayım.” Hemşire Ellen’ı telefon olan bir odaya götürdü.

“Yanımda sizin koğuştan bir hasta var.” Mor Kemer, Ellen’in sol elini kaldırıp, bilekliğinin üstündeki yazıyı okudu. “Adı Ellen Page. Dediğine göre alçı odasına gitmesi gerekiyormuş... Tamam o zaman; kontrol edeyim dedim, çünkü biraz akli karışmış gibi... prenseslerden falan bahsediyor... ah, sarsıntı geçirdi demek; tamam anlaşıldı... Hayır, sorun yok, ben götürürüm onu.”

Mor Kemer telefonu kapatıp, Ellen’a tatlı tatlı gülümsedi. “Başka bir görevli göndereceklerdi ama alçı odası hemen şu köşeyi dönünce,” dedi ve Ellen’ı, yan ta-

rafında birkaç sandalye olan bir kapiya götürdü.

Ellen doğru yere geldiğini anladı çünkü odadan tanıdık birinin sesi geliyordu: “Atımın adı Küçük Lord Şimşek. Ne yazık ki bu aralar kanatlarından biraz rahatsız. Onu saray veterinerine götürmemin zamanı geldi de geçiyor bile.”

Mor Kemer, Ellen’a gülümseyip, gözlerini devirdi. “Biraz beklemen gerekecek galiba. Görünüşe bakılırsa içeride zor bir hasta var.”

Ellen, “O Prenses Aynagüzeli,” diyecekti ama vazgeçti. Ne de olsa Mor Kemer onun yine aklının karıştığını düşünecekti. Ellen bunun yerine, “Olsun, beklerim,” dedi.

“Peki o zaman, hoşça kal,” dedi Mor Kemer. “Buradan uzaklaşmazsın, değil mi?”

Ellen, “Uzaklaşmam,” diye söz vererek, sandalyelerden birine oturdu ve Mor Ke-

mer'in koridorda gözden kayboluşunu izledi. Aynagüzeli'ni bulmuştu bulmasına ama şimdi de alçı odasına dalıp, olan bite-ni içerideki hemşireye anlatmaya korkuyordu.

İçeride birisinin, uçan atını anlatan Aynagüzeli'nin sözünü keserek, "Çok garip, bilekliğinin üstündeki yazıyı okuyamıyorum. Harfler tersten yazılmış sanki. Gidip okuma gözlüklerimi takayım en iyisi. Mantomun cebinde olacaktı," dediğini duydu. Odadan dışarı bir hemşire çıktı. Bu Ellen'in kolunu alçıya alan hemşire değildi ama tıpkı onun gibi belinde mavi kemeri vardı.

Hemşire koridorda aceleyle ilerlerken, Aynagüzeli ile yalnız konuşma fırsatı bulduğuna çok sevinen Ellen odaya girdi.

Aynagüzeli pencerenin yanında duruyor, sağ elinde kocaman bir makas tutuyordu. "Ah, selam Ellen," dedi. "Sence bu makasla kraliyet alçısını kesmek mümkün

mü? Bana biraz kalitesiz göründü de. Hizmetçi dönene kadar şunu birkaç şeyin üstünde deneyeyim diye düşündüm.” Aynagüzeli makası perdeye doğrulttu.

“Dur, yapma!” diye çığılığı bastı Ellen. Makası Aynagüzeli’nin elinden çekip aldı. “Hemşire birazdan döner, hemen gitmen lazım buradan!” dedi.

Aynagüzeli ise, “Bana emirler vermeye kalkma, Ellen,” diye karşılık verdi. “Senin davranışların da hizmetçilerininkiler kadar kaba. Canım ne zaman isterse gelir, giderim ben.”

“Ama herhalde burada kalıp, alçını kestirtmek istemezsin? Eğer kolunu kır-
dıysan, alçının kalması gerekir.”

“Doğru bir noktaya değindin,” dedi Aynagüzeli. “İşte şimdi mantıklı konuşmaya başladın. Belki de geri dönüp Küçük Lord Şimşek ne durumda bir baksam iyi olacak. Hem zaten burada kimsenin kraliyete saygı duyduğu yok, tabii taht iticisi hariç. O çok kibardı. Dur bakalım, belki ona sarayda bir iş ayarlarım.”

Ellen, “Aynagüzeli, lütfen git artık!” diye yalvardı.

“Her şeyin bir sırası var,” dedi Aynagüzeli. Sonra da masada duran kalemi aldı.

Ellen şaşırılmıştı, “Şimdi ne yapıyorsun?” dedi. Mavi Kemer dönene kadar Aynagüzeli gitseydi, her şey öyle kolay olacaktı ki...

Aynagüzeli cevap vermek yerine kalemi Ellen’a uzattı. “Sana alçımı imzalayacak ilk kişi olma şerefini bahşedeceğim,” dedi.

Belli ki kaçış
yoktu. Ellen ka-
lemi alıp sol eliyle
adını becerebildi-
ğince yazdı.

“Ellen, var ya,
normal yazından
da beter yazdın
şimdi. Harflerin
hem ters hem
de eğri büğrü.”

“Ters değiller ki. Hem eğri büğrü olma-
larının nedeni de sol elimle yazmam.”

Aynagüzeli, “Ben sana nasıl yapacağını
göstereyim,” dedikten sonra kalemi El-
len’den aldı ve Ellen’in alçısının üstüne
kendi adını yazdı. Yazı şöyle görünüyordu:

İJJSÜB6WYA

Tartışacak zamanı olmadığı halde El-
len, “Bir de benimkine hem ters, hem eğri
büğrü diyor,” diye mırıldanmadan edeme-

di. Sonra bir ayna görmek ümidiyle odaya bakındı ama yoktu.

Tam o sırada koridorda ayak sesleri duyular. Mavi Kemer geri geliyordu!

“Elveda!” diye bağırdı Aynagüzeli ve kapıdan dışarı fırladı. Ellen dışarıya bir göz attı ve Aynagüzeli’nin koridorun karşı tarafındaki bir odaya girdiğini gördü. Bu odanın da üstünde “oloji” ile biten bir şey yazıyordu. Bu seferkinde “Oftalmoloji” diyordu.

Mavi Kemer içeri girince, “Olmadı ama,” dedi. “Senin oturuyor olman lazımdı. Biliyor musun, çok komik, az önce seni göz bölümüne girerken gördüğümü sandım ama başkasıydı herhalde,”

Hemşire okuma gözlüklerini takarak, Ellen’ın bilekliğine baktı.

“İşte oldu. Artık okuyabiliyorum,” dedi “Ellen Page.” İsimle raporu karşılaştırdı, sonra da kaşlarını çattı. “İsimle ilgili bir sorun yok ama doktorun yazdıklarını

anlayamıyorum. Burada ‘Sol koldaki alçıyı çıkartın, sağ kolu alçıya alın,’ diyor ama senin sağ kolun zaten alçıda. Herhalde, ‘Alçıyı sağ koldan, sol kola alın’ demek istedi.”

“Hayır, hayır!” diye korkuyla haykırdı Ellen. “Kırık olan sağ kolum. Sol kolum sağlam.” Haklı olduğunu kanıtlamak için de sol kolunu havada salladı.

Mavi Kemer raporu ve röntgeni kontrol etti. “Doğrusu tüm bunlar çok tuhaf,” dedi. “Şu Doktor Birch’in aklı nelerde merak ediyorum.”

Hemşire Ellen’ı Jüpiter koğuşuna geri götürmesi için bir görevli istedi ve sonra yine kaşlarını çattı. “Çok garip,” dedi, “Halbuki ben de alçının sol kolunda olduğuna yemin edebilirdim! Yani gidip gözlüklerimi almadan önce demek istiyorum. Şu göz bölümüne uğrayıp, gözlerime bir baktırırsam iyi olacak.”

O anda koridorda anlaşılmaz birtakım

sesler duyuldu ve birisi kapıyı tıklattı. Mavi Kemer kapıyı açtığında Ellen aynı anda konuşan üç kişiyi duydu. Anlayabildiği kadarıyla bir kadın, “O kız burada mı?” diye soruyor, bir erkek çocuk, “Kaç kere anlattım ya,”, bir adam ise, “Sessiz ol Toby,” diyordu.

“Pardon kimi aramıştınız?” dedi Mavi Kemer.

“Kızın adını bile bilmiyorum ama sizin hastalarınızdan biridir diye düşündüm,” dedi kadın. “Ben o sırada küçük Toby’nin gözlerini kontrol ediyordum. Yani bilirsiniz, şu aynadaki harfleri okuma testini yapıyordum ki kolu alçılı bir kız içeri daldı. Garip bir şeyler söylüyordu, yok efendim bütün harfler tersten yazılmışmış. Odadan çıkmasını söyledim ama dinlemedi, ben de yardım istemek için doktora gittim. Ama döndüğümüzde kız ortadan kaybolmuştu.”

“Evet, aynanın içine girerek!” dedi çocuk.

“Saçmalama, Toby. Böyle bir şeyin mümkün olmadığını biliyorsun,” dedi adam.

“Ama ben onu gördüm!”

“Evet ama unutma ki senin gözlüğe ihtiyacın var.”

“Şey, kusura bakmayın ama o kız her kim ise, şu an burada değil,” dedi Mavi Kemer.

Dışarıdakiler içeri girip onu görürler ve Aynagüzeli’nin kötü davranışları yüzünden onu suçlarlar diye ödü koptuğu için Ellen kendisine bir battaniye bulup, üstüne örtmüştü. Ama görünüşe bakılırsa dışarıdakiler Mavi Kemer’in söy-

lediklerini kabullenmişlerdi. Ellen kadının, “Belki de Jüpiter koğuşundandır. Onları arayayım bakalım,” dedi.

Kapıdakiler gidince Mavi Kemer başını salladı. “Bu aralar herkes üşüttü galiba,” dedi. Tam o sırada içeri giren sevimli görevliyi görünce de, “Tabii sen hariç Charlie,” dedi.

“Merhabalar, büyükhanım. Bu yaramaz hemşire alçının üstüne resimler mi çizdi bakalım?” dedi görevli Ellen’a. Ellen ise hafifçe gülümsedi ve tekerlekli sandalyeye oturdu.

Görevli Ellen’ı asansöre doğru götürürken, “Ne o, ses seda çıkmıyor,” dedi. “Bana uçan atınla ilgili başka hikayeler anlatmayacak mısınız?” Ellen sadece başını ‘hayır’ anlamında salladı ve gözlerini yumdu. Birden kendisini çok yorgun hissetmişti.

Jüpiter koğuşuna döndüklerinde Ellen’ı iki tatlı insan karşıladı; Hemşire Jo ve annesi. Annesi ona, “Duyduğuma göre ate-

şin yüzünden biraz sayıklamışsın,” dedi.

“Yo, ben iyiyim,” dedi Ellen.

Hemşire Jo ise alçak sesle, “Bana sorarsanız asıl sayıklayan şu Doktor Birch. Düşünsenize sağını solunu ayırt edemiyor! Bu aralar aşık herhalde. Yemeğini yer yemez, Doktor Hamza’nın seni muayene etmesini isteyeceğim. Açlıktan ölüyorsundur herhalde. Kahvaltını beğenmemişsin galiba.”

“Sana hiç yakıştıramadım, Ellen,” dedi annesi.

Uzun uzun açıklama yapmak istemeyen Ellen ise tavuklu pilavla meyve salatasını midesine indirdi. Tam annesinin getirdiği üzümlerin yarısını bitirmişti ki, Doktor Hamza yatağının yanında beliriverdi. Doktor, Ellen’a düşmesiyle ilgili sorular sordu ve yüzden geri, elliye kadar saydırdı.

Sonra da annesine, “Bana turp gibi göründü,” dedi. “Eve götürebilirsiniz.”

Annesi Ellen'a, kol-
lu tıpkı hastane pija-
ması gibi kesilmiş
olan bir gömlek de da-
hil, yeni birkaç giysi ge-
tirmişti. Ellen'ın giyin-
mesine yardım etti.

Hemşire Jo, "Git-
meden önce tuvalete
gitmek ister misin?" dedi. "Aynada ne ka-
dar şık görüldüğüne bakarsın."

"Hayır!" dedi Ellen. "Şey yani, yok te-
şekkürler. Artık okula dönüp herkese alçı-
mı gösterebilir miyim?"

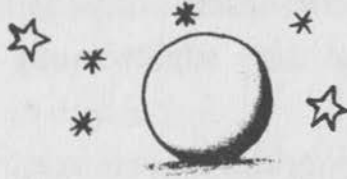
Annesi, "O iş yarını bekleyebilir," dedi.
"Bence bu akşam biraz dinlenmelisin.
Mesela üzümlerini bitirip, sana getirdiğim
kitabı okuyabilirsin."

"Adı ne kitabın?" dedi Ellen.

Annesi, "Uçan At," diye cevap verdi ve
Ellen'ın asansörle aşağı inene kadar neden
durmadan güldüğünü bir türlü anlayamadı.

2. Bölüm

SİHİRLİ TOP

“Çok fazla sarı kart göreyim deme sakın, Ellen!” dedi babası.

Ellen’in ağabeyi Luke bunu duyunca kıs kıs gülse de Ellen hafifçe gülümsemekle yetindi ve “Belki futbol oynamam bile,” dedi. “Seçebileceğim başka bir sürü spor var.”

O gün spor merkezinin kampanyası var. Ellen’in babasıyla ağabeyi duvar tenisi oynayacaklardı, Ellen ise “Dördünü De Dene” kampanyasından faydalanacaktı. Yani hiçbir ücret ödmeden dört tane sporu deneyebilecekti.

Babası, “Biz üç numaralı duvar tenisi kortunda olacağız,” dedi. “Hani, hakemlerden bir iki tanesini hizaya getirmek falan gerekirse diye söylüyorum!” diye de ekledi.

Luke yine güldü. “Bence o işi ben yap-sam daha iyi. Seni yendiğim zaman pek halin kalmayacak da,” dedi. Sonra da iki-si racketlerini sallaya sallaya uzaklaştılar.

Ellen ilk önce Sekiz Yaş ve Üstü spor salonunu denemeye karar verdi. Burada büyük spor merkezlerindeki gibi ağırlık kaldırma makineleri yoktu ama bir tane trambolin ile birkaç tane de koşu bandı ve bisiklet vardı.

Ellen Dördünü De Dene kartını kapıda-ki bol kaslı, genç görevliye gösterdi. Gö-revli karttaki kutulardan birini işaretleyip, kartı Ellen’a geri verdi.

İçerisi çok kalabalıktı ama Ellen kendi-sine boş bir koşu bantı buldu. Şimdiye ka-dar bu bantları hiç kullanmadığı için gö-

revli ona yardımcı oldu.

Olduğu yerde koşmak Ellen’a ilk başta biraz garip geldi. Tam işi kavramaya başladığı sırada, “Yanlış yöne gidiyorsun!” diye bir ses duydu.

Ellen dikkatini ayaklarına ve hızını gösteren küçük ekrana öyle yoğunlaştırmıştı ki, koşu bantlarının karşısında duran aynaları görmemişti bile. Duyduğu sestten irkilince, koşmayı bıraktı.

Aynadaki yansıması da onun gibi aniden durdu; ne var ki aynada gördüğü onun yansıması değil, Prenses Aynagüzeli’ydi.

Prenses Aynagüzeli kendi koşu bantından inip, aynadan dışarı çıktı ve Ellen’ın yanına geldi. “Sihirli topu arıyorum da,” dedi, “Sen gördün mü?”

Ellen etrafına bakındı. Top göremedi ve kimsenin Aynagüzeli’ni fark etmediğini anlayınca da rahat bir nefes aldı; herkes zıplamak, koşmak ya da bisiklet çevir-

mekle fazlasıyla meşguldü.

“Ne sihirli topu?” dedi.

“Kötü yürekli, manevi peri annemin fırlattığı top,” dedi Aynagüzeli. “Kendisi yine yapacağını yaptı. Saraydaki herkesi taşa çevirdi.”

“Sen hariç,” dedi Ellen.

“Evet öyle. Aslında beni de çevirecekti de, neyse ki ben onu durduracak sihirli sözcükleri biliyordum.”

“Neymiş o sözcükler?”

Bu soruyu duyan Aynagüzeli’nin biraz suratı asıldı ama, “Lafa tutma beni şimdi, dedim ya sihirli topu bulmam lazım,” dedi.

“Daha topa ne olduğunu anlatmadın ki,” dedi Ellen.

“Ah, anlatmadım mı? Şey işte, kötü yü-

rekli peri topu fırlattı ve ancak ben topu geri getirirsem taşa çevirme büyüsünün bozulacağını söyledi. Attığı kahkahayı da duymalıydın yani!”

“Niye kahkaha attı?”

“Çünkü herkes bilir ki onun sihirli topuna yetişmek imkansızdır. Topu günlerdir ormanlarda, dağlarda arayıp duruyorum ama beni hep geride bırakmayı başarıyor. Şimdi izini iyice kaybettim.”

Aynagüzeli etrafa göz gezdirdi ve birden yüzü aydınlandı. “Buldum!” dedi ve bol kaslı görevlinin yanına’ gitti.

Görevliye, “Beni kandıramazsın,” dedi ve zıplayarak kolunu çekiştirdi.

Görevli ise ona, “Maskaralık yapmayı bırakır mısın!” dedi.

“Bir prensesle bu şekilde konuşulmaz,” dedi

Aynagüzeli. “Üstelik asıl maskaralık yapan da sensin. Derhal gömleğinin kollarını sıyır!”

“Sussana, Aynagüzeli,” dedi Ellen. “Atacaklar bizi buradan.”

“Ama sihirli topu kolunda sakladığı çok belli!” dedi Aynagüzeli.

Ellen ise gülerek, “Saçmalama, o top değil, adamın kol kasları,” dedi.

Görevlinin bayağı eğleniyormuş gibi bir hali vardı ve kollarını gerçekten de sıvadı. Büyük ihtimalle şişkin kaslarını gösterme şansını yakaladığı için memnun olmuştu.

Aynagüzeli bu hareketten hiç de etkilenmişe benzemiyordu ve görevliden hemen öteki kolunu da göstermesini istedi. Ama artık adamın canına tak etmişti. Belki de kendisiyle dalga geçildiğini düşünmüştü.

“Siz ikiniz hemen toz olup, kendinize başka iş arayın,” dedi. Sonra da gözlerinde şüphe dolu bir bakış belirdi. “Ben iki-

nizin de kartını işaretlemiş miydim?” diye sordu.

Ellen ona kendisininkini gösterdi, Aynagüzeli de eşofmanının cebinden bir kart çıkarttı. Görevli karta bakakalmıştı. “Çok garip,” dedi, “Bu karttaki yazılar tersten yazılmış.”

Ellen, Aynagüzeli’nin kartına göz attı. Karttaki yazıların aynadaki yansımalara göre olduğunu görünce de hiç şaşırmadı. Kartın üstünde DÖRDÜNÜ DE DENE yerine:

DÖRDÜNÜ DE DENE

yazıyordu.

“Hayır efendim, hiç de ters değil,” dedi Aynagüzeli. “Sen herhalde okuma yazmayı sökemedi okulunu terk ettin.” Sonra da başını sallayıp, Ellen’a döndü. “Kaslar da odun gibi, kafa da,” diye fısıldadı. Ellen gülmekten kendini alamadı.

Görevli şimdi iyice sinirlenmişti. “Hemen çıkın dışarı!” dedi.

Ellen, Aynagüzeli’nin kolunu çekiştirerek, “Gel gidip beşli futbolu deneyelim,” dedi.

“Futbol mu dedin? Kulağa ilginç geliyor!”

Aynagüzeli’nin kaslı görevlinin sol kolunu görmekten vazgeçtiğini gören Ellen rahat bir nefes aldı. O odadan çıkıp, merdivenlerden inerken Aynagüzeli de arkasından geldi.

Beşli futbol salonundaki pembe eşofmanlı kadın iki kızı görünce sevindi.

“Güzel, bizim de başlamak için iki kişiye daha ihtiyacımız vardı,” dedi. “Umarım farklı takımlarda oynamak sizin için sorun olmaz.” Eşofmanlı kadın, Ellen ile Aynagüzeli’nin kartlarını aceleyle kontrol ettikten sonra, Ellen’a mavi, Aynagüzeli’ne de kırmızı bir kol bandı verdi ve nerede duracaklarını gösterdi. Sonra da sa-

hanın ortasına bir futbol topu koydu.

Aynagüzeli hayal kırıklığına uğramış gibiydi. “Bu sihirli top değil ki,” dedi. “Hem çok büyük, hem de rengi farklı. Benim gidip başka yerleri aramam lazım.”

“Ah, lütfen gitme,” dedi Ellen. “Yoksa takımında bir kişi eksik kalır.

Aynagüzeli omuz silkti. Pembe eşofmanlı düdüğünü üfledi ve herkes koşuşturup topa vurmaya ve gol atmaya çalıştı.

Kırmızı takımdaki çocuklardan biri Aynagüzeli’ne pas attı, Aynagüzeli de pası aldı. “Çok merisi ama,” dedi, “benim işime yaramaz. Hey Ellen, yakala!” Düdüğünü öttüren pembe eşofmanlıyı duymazdan gelen Aynagüzeli, topu Ellen’a fırlattı.

Kırmızı takımdaki diğer çocuklar Aynagüzeli’ne bağırmaya başladılar.

“Akılsız!”

“Elleri kullanmak yasak.”

“Neyse ki bizim takımda değil.”

Aynagüzeli şaşkınlıktan donakalmış gi-

biydi. Pembe eşofmanlının yanına gitti ve, “Affedersiniz, anladığım kadarıyla buranın sorumlusu sizsiniz. Lütfen söyler misiniz, kraliyet üyelerine kabalık etmenin cezası nedir? Babamın sarayında olsak bu insanların bir yıl boyunca saray bahçesinin otlarını ayıklamaları gerekirdi.”

Pembe eşofmanlı bu sözleri duymamış gibiydi. “Mavilere serbest vuruş,” dedi ve Aynagüzeli’ne de yerine dönmesini söyledi.

Aynagüzeli ise ona, “Pardon ama sen kendini ne sanıyorsun?” diye karşılık verdi.

“Çalıştırıcı,” dedi pembe eşofmanlı.

Aynagüzeli kahkalarla gülme-ye başladı. “Benim bildiğim tek bir çalıştırıcı var, o da sarayda atları çalıştırır. Madem öyle nerede senin beyaz atların? Nerede ahırın?”

Pembe eşofmanlı bir

an için Aynagüzeli'ni kovacakmış gibi görününce, Ellen yardıma koştu. "Özür dile-
riz," dedi, "şimdiye kadar hiç futbol oy-
namamış da." Ellen, Aynagüzeli'ni yatış-
tırmayı başardı. "Topa ayağınla vurman
lazım. Ya kendi takımındakilere atacaksın
ya da gol atmaya çalışacaksın," diye açık-
lama yaptı. Aynagüzeli boş boş bakarken
de, kaleyi işaret ederek, "İşte fileler de şu-
rada," dedi.

Pembe eşofmanlı düdüğü çaldı ve oyun
yeniden başladı. Mavi takım bir gol attı,
ardından da bir tane daha. Sonra top kı-
mızılara geçti. İçlerinden biri Aynagüze-
li'ne pas attı. Bir diğer kırmızı, "Ona at-
masaydın keşke," diye homurdandı ama
artık çok geçti. Aynagüzeli topa sertçe
vurmuştu bile. Top gidip kırmızı takımın
kendi kalesine girdi.

Bunu gören maviler sevinçten zıplaya-
rak, "Yaşasın!" diye çığlıklar attılar. Kı-
mızılar ise öfkeden delirmişlerdi.

“Aptal!”

“Kendi kalene gol attın!”

“Çıkarın şunu oyundan!”

Aynagüzeli bir kez daha pembe eşofmanlının yanına gitti. “Bu kıskançlık gösterilerine katlanacak halim yok benim,” diye şikayet etti.

Kırmızılardan biri, “Kıskandığımız falan yok,” dedi.

“Kıskandınız, tabii ki. Ben de şu iki kişinin yaptığıнын aynısını yaptım, topu ağlara gönderdim. Üstelik takdir edersiniz ki onlardan çok daha güzel ve hoş bir stille vurdum. Benimle boy ölçüşemiyorsanız, o da sizin derdiniz.”

“Ama yanlış kaleye gol attın! Ma-vilerin kalesine atman gerekiyordu!”

“Uzatmayalım, ben böyle ıvır zıvır detaylarla kafamı yoramam,”

dedi Aynagüzeli. “Siz maça dörtlü futbol-
la devam edin, benden bu kadar. Hadi,
Ellen, yürü gidelim.”

Ellen gitmenin iyi bir fikir olduğunu
düşündü, tabii diğer herkes de onunla ay-
nı görüşü paylaşıyordu.

Futbol salonundan çıkarlarken Aynagü-
zeli, “Vakit kaybından başka bir şey ol-
madı,” dedi. “Şimdi sihirli topu hiç bula-
mayabilirim, annemle babam ve tüm hiz-
metçiler de sonsuza dek heykel olarak ka-
labilirler. Öyle bir şey olursa artık gelip
seninle yaşarım Ellen.”

Ellen’ın bu fikre pek bayıldığı söylene-
mezdi. Aynagüzeli’yle az bir zaman geçir-
mek bile insana uzun süre yetiyordu. Ney-
se ki herhangi bir cevap vermesine gerek
kalmadan Aynagüzeli kapılardan birinin
önünde durdu ve, “Bir dakika, bu kulağı-
ma gelen top sesi mi yoksa?” dedi.

“Orası kapalı tenis kortu.” Tenis de,
Dördünü De Dene kampanyasına dahil

olan sporlardan biriydi ama yaşadıkları futbol deneyiminden sonra Ellen, Aynagüzeli'yle birlikte spor yapmak istediğinden pek o kadar emin değildi.

Öte yandan başka bir şansı da yoktu. Aynagüzeli çoktan kapıyı açmıştı ve beyaz şort, beyaz tişörtlü, neşeli bir kadın onları karşılıyordu bile.

“Hoş geldiniz, Dördünü De Dene kartlılar! İşte bu harika oldu, artık çift oynayabiliriz; ne eğlenceli!” Kadın ikisine de tenis raketi verdikten sonra onları diğer iki kızla, yani Jade ve Ailsa ile tanıştırdı. Ardından da Ellen’a, “İkiniz birlikte mi oynamak istersiniz, karşılıklı mı?” dedi.

Ellen tam bir felakete dö-

nüşen futbol maçını hatırlayarak hiç duraksamadan, “Birlikte,” diye cevap verdi.

Yerde bir sürü sarı tenis topu duruyordu ve Aynagüzeli de onları incelemekle meşguldü. “Bunların rengi benziyor ama hem çok tüylüler, hem de kaçmaya kalkışmıyorlar,” dedi.

Neşeli kadın içten bir kahkaha attı. “Oyuna başlamadan önce biraz ısınmaya ne dersiniz?” diye tavsiyede bulundu. “Önce sen servis at Aynagüzeli.”

“Doğal olarak yani,” dedi Aynagüzeli. Yerden bir top alıp, Ellen’a fırlattı.

Jade ile Ailsa kıkırdadılar, neşeli kadın ise, “Ammannnnn!” dedi.

“Topu bana atmayacaksın,” dedi Ellen.

“Yok canım, o niyeymiş? Benim takımımda değil misin?”

“Evet.”

“Eh işte, oynadığımız öbür saçma sapan oyunda topu kendi takımımdakilere atmamı söylememiş miydin? Hangisi doğ-

ru? Artık bir karar versen diyorum. Bütün gün seni bekleyecek halim yok benim.”

“Şey, ama...” Ellen tam futbol ile tenis arasındaki farkı anlatacak-
tı ki, Aynagüzeli’nin gözleri aniden
parladı. “Ah, tamam, şimdi anladım!” de-
di ve yerden bir top aldı. Bu sefer topu fi-
leye fırlattı ve, “Gooool!” diye bağırdı.

Jade ile Ailsa biraz daha kıkırdadılar
ama neşeli kadın, “Gülmeyin lütfen. Kız
elinden geleni yapıyor,” dedi. Sonra da
Aynagüzeli’ne döndü. “Biraz daha yükse-
ğe atmaya çalışırsan, topu filenin üstün-
den geçirebilirsin,” dedi.

Aynagüzeli ise, “İyi de, filenin üstünden
geçerse gol olmaz, öyle değil mi?” diye
karşılık verdi.

Ellen ona, “Teniste gol atılmaz,” dedi.
“Topu sürekli filenin üstünden atman la-
zım, ta ki karşı taraf karşılayamayıp, ka-
çırana kadar.”

“Of, çok sıkıcı şeyler bunlar. Benim yaşadığım yerde her şey çok daha basit. Kendi altın topumla oynadığım zamanlar tek yaptığım şey onu fırlatıp, tekrar tutmak. Hiç öyle takımmış, golmüş, fileymiş, kırmızıymış, maviymiş gibi saçmalıklar yok. Tabii doğal olarak top arada bir göllerden birinin içine düşüyor ama o zaman da, genelde bir kurbağa onu kurtarıp bana getiriyor. Ben de kurbağayı öpüp, prence çeviriyorum.”

Neşeli kadın bir kez daha güldü ama bu seferki kahkahası pek öyle içten değildi. “Bakın, ne diyeceğim,” dedi. “Bence golf sizin daha çok hoşunuza gider. Oldukça kolay bir spordur.”

“Evet, iyi fikir,” dedi Ellen ama sadece bu utanç verici tenis maçından kurtulmak için iyi, diye düşündü. Aynagüzeli ile baş-

ka bir sporu denemek istemi-
yordu. Koridora çıktıkların-
da, “Belki de sihirli top tekrar
senin ÷lkene kaçımtır, Ayna-
güzeli. Oraya dönüp baksan,
daha iyi olmaz mı?” dedi.

“Hayır, burada bir yerlerde
olduğundan eminim.” O sıra-
da danışma masasına gelmiş-
lerdi. Aynagüzeli etrafına bakınmaya baş-
ladı. “Şu kolf maçı nasıl bir şey? Onda da
top var mı?”

Aynagüzeli’nin sopasıyla topa vurmaya
çalıştığını hayal edince telaşlanan Ellen,
“Kolf değil, golf o,” dedi. “Evet, top var
ama...”

Danışma görevlisi konuşmalarını duy-
du. “Golf sahasını mı arıyorsunuz? Ana
kapıdan dışarı çıkıp, sola dönün,” dedi.
Aynagüzeli hemen hevesle, yaylana yayla-
na dışarı çıktı. Ellen ise tereddüt ederek
onu takip etti.

Golf bölümünün danışma görevlisi onlara birer golf sopası ve top verdi. Ellen bu sporu, başka çocukların olduğu gruplara katılmadan, tek başlarına yapabileceklerini öğrenince rahatladı.

Aynagüzeli ise topu görünce hayal kırıklığına uğramış gibiydi. “Bu topun sihirli mihirli bir tarafı yok,” dedi. Ama yine de üstünde rakamlar olan, yere dikili metal bayraklar ilgisini çekmiş gibiydi.

“Çok garip,” dedi Aynagüzeli. “Benim ülkemde krallığın bayrağını yükseklerde dalgalandırırız. bayrağımızda bir aslan, bir de tek boynuzlu at vardır. Ama tahminimce kötü yürekli peri şimdiye kadar bayrağımızı indirip, yerine kendi iğrenç bayrağını çekmiştir.”

“Onun bayrağında ne var?” dedi Ellen.

“Ee, şey... bir örümcek, bir de kırkayak,” diye cevap verdi Aynagüzeli. “Ama o bile yerdeki şu aptal bayraklardan iyidir.”

“Ama bunlar farklı. Sadece golf için konmuşlar. Deliklerin nerede olduğunu gösteriyorlar,” diye açıklamaya çalıştı Ellen.

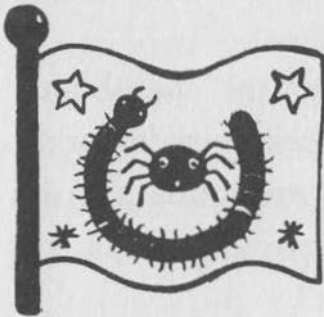
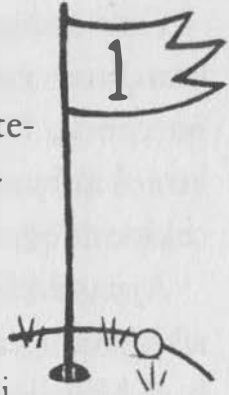
Oysa Aynagüzeli onu dinlemek yerine, deneme için golf sopasını tenis raketi gibi sallamaya başlamıştı bile.

“Hayır, öyle değil. Topu yere koyup, öyle vuracaksın,” dedi Ellen.

O sırada arkalarından, “Acele eder misiniz biraz,” diye bir ses geldi. Ellen, üç erkek çocuğun golf için kuyruğa girdiklerini gördü. Ne yapacağını bilemeyince Aynagüzeli’ne, “İstersen önce ben başlayıp,

sana göstereyim. Yalnız pek iyi değilimdir, onu da söyleyeyim,” dedi.

Ellen bacakları açık bir şekilde durup, golf

sopasını salladıktan sonra güzel bir vuruş yaptı. Sonra da topun deliğe oldukça yakın bir yere düştüğünü görünce, şaşırdı. Şansı yaver giderse, bir sonraki atışında topu deliğe sokabilirdi. Ellen kendisiyle pek gurur duydu ve izleyen çocukların da bu atıştan etkilenmiş olduklarını ümit etti.

Peki ama Aynagüzeli neler karıştırıyordu? Kendi topunu yere koymak yerine, Ellen'inkinin peşinden koşuyordu. Şimdi de topu sopasıyla geriye, Ellen'a doğru fırlatıyordu. Ama top Ellen'ın yanından geçip, sabırsızlanan çocuklardan birine çarptı.

Çocuk, dizini tutarak, "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" dedi.

"Topu karşılıyorum, tabii ki," dedi Aynagüzeli. "Üstelik bana sorarsan, gayet de güzel bir vuruş oldu. Şurada gördüğünüz Ellen, topu karşılamayı başaramadı ki, bu da bana bir puan kazandırır."

"Hayır, kazandırmaz!" Ellen, Aynagü-

zeli'ne bağırdığını fark etti. “Ne olur biraz beni dinlesen? Tenis değil bu oyun; golf. Topu deliğe sokman lazım.”

“Yok canım, demek öyle!” Aynagüzeli'nin de sesi yüksek ve öfkeliydi. “Şunu belirtmeliyim ki bu yaptıklarını sana hiç yakıştıramadım, Ellen. Sihirli topumu aramam gerektiğini bildiğin halde bana şu aptal oyunları oynatıp duruyorsun, sonra da keyfine göre kuralları değiştiriyorsun.”

“Hiç de değiştirmiyorum. Hem benimle oynamanı da istemiyorum. O senin fikrindi.”

“Ben seni arkadaşım sanıyordum,” dedi Aynagüzeli. Ellen ilk kez Aynagüzeli'nin gözlerinin yaşarır gibi olduğunu gördü. Ama emin de olamıyordu çünkü Aynagüzeli şimdi golf sopasını fırlatmış, spor tesisinin ana giriş kapısına doğru koşturmaya başlamıştı.

Dizi yaralanan çocuk, “Çatlağa bak!” dedi. Çocuklardan biri ise Ellen'a üzül-

müş gibiydi. “İstersen bizimle oynayabilirsin,” dedi.

“Hayır, teşekkürler. Gidip onun gönlünü alsam iyi olacak.”

Ellen sopaları ve topları görevliye teslim ettikten sonra, Aynagüzeli’nin peşine düştü.

Danışma görevlisine, “Buralarda arkadaşımı gördünüz mü acaba?” dedi.

“Ah, ben onu senin ikizin sanmıştım. Evet, az önce buradaydı. Biraz üzgün gibiydi. Kreşe doğru gitti.”

Ellen’in morali iyice bozuldu. Kreş sadece çok küçük çocuklar içindi; aileleri spor ya da antrenman yaparken onlara kreşte bakılıyordu. Aynagüzeli’nin orada ne işi vardı ki?

Kreşin kapısını açar açmaz küçük mavi bir top, ardından da kırmızı bir top üstüne çarpınca, Ellen bu sorunun yanıtını öğrenmiş oldu.

Aynagüzeli top havuzunun içine girmiş,

topları delice bir hızla dışarı fırlatıyordu. Bunu gören birkaç küçük çocuk Aynagüzeli'ni taklit ediyor, bazıları ise dışarı atılan topları alıp, sağa sola fırlatıyordu. Kreş görevlisi olan iki kadın dışındaki herkesin çok eğleniyormuş gibi bir hali vardı. Kadınlardan biri Aynagüzeli'ni azarlamakla meşguldü; Çocuklardan birinin bezini değiştirirken Ellen'in içeri girdiğini gören diğer kadın ise başını kaldırıp, "Top havuzundaki kız senin ikizin mi? Lütfen ona söyler misin, şu topları fırlatmayı bıraksın artık," dedi.

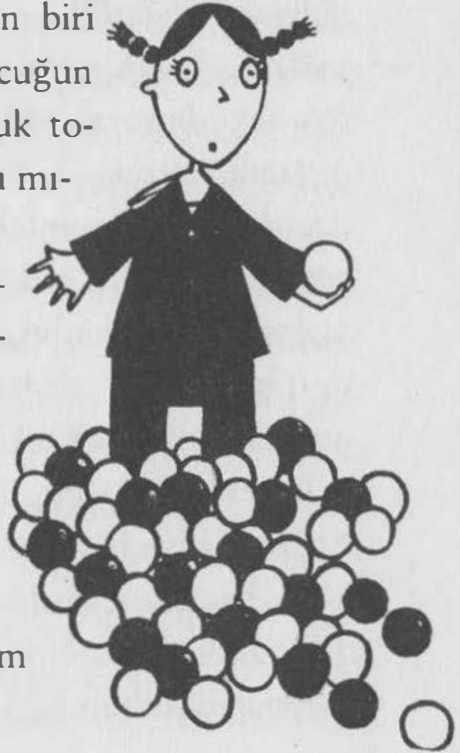
Ellen, "İkizim değil ama söylemeye çalışırım," dedikten sonra, top havuzunun yanına gitti.

Aynagüzeli onu çok samimi bir şekilde karşıladı, "Ah, Ellen, nihayet geldin!"

Tartıştıklarını unutmuş gibiydi. "Biliyor musun şu kötü yürekli peri sandığımdan da hainmiş. Belli ki sihirli topu buraya göndermiş çünkü diğerlerinin içinde bula-

mayacağımı sanıyor. Ama ben eminim ki topu kolayca ayırt edebilirim. Bir kere buradaki topların çoğunun rengi farklı.” Aynagüzeli yeşil toplardan birini dışarı fırlattı. “Ayrıca şimdiye kadar gördüğüm sarı topların da hiçbirisi sihirli topa benzemiyor. Doğru düzgün sıçramıyorlar bile.” Aynagüzeli birkaç sarı topu farklı yönlerle doğru fırlattı. Toplardan biri bezi değiştirilen çocuğın karnına düştü. Çocuk topu alıp, mutlu mutlu mı- rıldandı.

“Tahminimce sihirli top, en dibe girmiş tir,” diye konuşmaya devam etti Aynagüzeli. “Sanırım öncelikle diğ er topların hepsini buradan çıkartmam gerekecek.”

“Aynagüzeli, dur artık! Senin buraya girmemen gerekiyordu.”

“Kim demiş? Ben etrafta öyle kral ya da kraliçe falan göremiyorum. Ancak onlar prenseslere ne yapacaklarını ya da nereye gideceklerini söyleyebilirler,” dedi Aynagüzeli.

“Ama sen kreşe giremeyecek kadar büyüksün,” dedi Ellen.

Kreş görevlilerinden biri de, “Hem zaten seni buraya annenin ya da babanın getirmesi gerekir,” dedi. Kadının yakasında, gülen yüz resimli bir rozet vardı ve rozette adının Tracy olduğu yazıyordu.

Aynagüzeli, kadına küçümseyerek baktı. “İmkansız,” dedi. “Söyledim ya, anem de babam da taşa çevrildi.”

Bebeklerden biri ilgi bekleyerek, “At! At! At!” diye bağırdı. Sonra da Aynagüzeli’nin bacağına sarıldı. Aynagüzeli ise söz dinleyerek dışarı birkaç top daha fırlattı.

Aynagüzeli’nin söylediklerine bir anlam

veremeyen Tracy ise Ellen'a dönerek, "Annenizle babanız nerede sizin?" dedi.

Ellen, "Benim babam şuradaki duvar tenisi salonunda," dedi. Sonra da çabucak, "Ama benim babam, onun babası değil," diye ekledi.

Çocuk yine, "At! At!" diye bağırmaya başladıysa da, Aynagüzeli onu duymazdan geldi ve şaşkınlık içinde Ellen'a, "Salonda mı? Sarayların salonu olur. Senin babanın da sarayı olduğunu bana hiç söylememiştin," dedi. "Babanın hizmetinde kaç saray görevlisi var?"

"O tür bir salon değil, kraliyet salonundan bahsetmiyorum ben," dedi Ellen. "Babam, Luke ile birlikte duvar tenisi oynuyor."

Aniden ilgisini kaybeden Aynagüzeli, "Ha, iyi o zaman," dedi. Ardından da etrafa isteksizce birkaç top daha fırlattı. Sonra birden kendisini çekiştiren çocuğu bacağından uzaklaştırıp, top havuzundan

dışarı çıktı. “Galiba başından beri yanlış iz üstündeyim,” dedi. Ardından da kreşin kapısını hızla açıp, dışarı fırladı.

Çocuklardan birkaçı sendeleye sendeleye Aynagüzeli’nin peşine takıldı, Tracy kapıyı kapatınca da birkaç tanesi ağlamaya başladı. Aynagüzeli’ni çekiştiren çocuk ise bu kez Ellen’in bacağına yapışıp, yine “At! At! At!” diye diretmeye başladı. Anlaşılan Aynagüzeli’nin bıraktığı yerden, Ellen’in devam etmesini istiyordu.

Ellen, Tracy’ye, “Bütün bunlar için çok özür dilerim,” dedi.

“Boşver, üzülme,” dedi Tracy. “İnsan ailesini kendisi seçemiyor ki.”

Ellen Aynagüzeli’nin aileden biri olmadığını bir kez daha anlatmaya çalışmanın bir faydası olmayacağına karar verdi. Onun yerine Tracy’nin topları toplayıp, havuza atmasına yardım etti. Görünüşe bakılırsa çocuklar topları toplama işinden, Aynagüzeli’nin topu dışarı fırlatması

kadar zevk almıyorlardı. Ağlamalar iyice artmaya başlamıştı.

Son top da havuza dönünce Ellen, “Ben artık gideyim,” dedi. Kreşten çıkıp, Aynagüzeli’nin gittiği yere doğru yöneldi ama bu sefer onu aramamaya karar verdi. Gidip duvar tenisi kortunda babasıyla Luke’u bulacaktı.

Ama buna hiç gerek kalmadı. Kapıyı açar açmaz onları koridorda gördü.

“Demek burada saklanıyordun,” dedi babası.

Luke sinirlenmiş gibiydi. “Geri ver şunu,” dedi.

“Ne diyorsun sen?” dedi Ellen.

“Duvar tenisi topunu geri ver diyorum. O sarı top en iyi topumuzdu. Çok güzel zıplıyordu.”

“Bende değil ki.”

“Nerede o zaman?”

“Bilmiyorum. Ben almadım ki.”

“Aldın, tabii ki. Korta dalıp, topu kap-
tın.”

“O ben değildim. Aynagüzeli’ydi her-
halde. Sihirli topunu arıyormuş da... yani
manevi peri annesinin fırlattığı sihirli
top... sonra da...”

“Of, tamam, uzatma.” Luke babasına
döndü. “Kuyruklu yalanlar uydurup du-
ruyor.”

Ama Ellen’in babasının nedense keyfi
yerindeydi. “Ellen’in hayalgücü geniş, o
kadar,” dedi. “Hem zaten o sarı top bizim
değildi. Geldiğimizde kortta duruyordu.”

Luke öyle hemencecik vazgeçmeye ni-
yetli değildi. “Topu kesin çocukların spor
salonunda bir yerlere saklamıştır,” dedi.
“Ellen’ı oraya girerken görmüştüm.”

Ellen bunu duyunca, Aynagüzeli’nin
elinde duvar tenisi topuyla spor salonuna
döndüğünü tahmin etti. Yoksa gerçekten
sihirli top muydu elindeki? Ne olursa ol-

sun, belli ki topu spor salonundaki aynaların birinden geçerek kendi ülkesine götürmüştü. Ama Ellen bunu söylemenin yanlış olacağını biliyordu. Luke'u daha fazla sinirlendirmekten başka bir işe yaramayacaktı. O yüzden de sadece, "Duvar tenisini kim kazandı?" dedi.

Luke'un suratı asıldı. Ellen bu soruyu sormakla hata etmişti anlaşılan.

"Ben kazandım," dedi babası.

3. Bölüm

DENİZ CANAVARININ MAĞARASI

Ellen, sahildeki en sevdiği oyun makinesine bir kez daha bozuk para atan ağabeyine, “Yeter artık ama,” dedi. “Eminim ki babaannemle dedem bütün paralarını şu aletle çarçur etmeni istemiyorlardır.”

“Çarçur etmiyorum ki. Sonunda elime ilk baştakinden de çok para kalacak.” Luke çenesini iyice sıkımişti, bakışları ise kararlılık doluydu. “Gör bak birazdan bütün o bozuk paralar dışarı akacak. Hepsi ni kazanacağım! Bundan sonraki oyunda kazanacağım!” Ama Luke ne sonraki oyunda kazandı, ne ondan sonrakinde, ne

de bir sonrakinde.

Ellen ile Luke, babaanne ve dedeleriyle bir haftadır karavan tatili yapıyorlardı. Babaanne ve dedeleri kayıkla son bir gezintiye çıkmış, Luke ve Ellen'a ise onar pound harçlık vermişlerdi.

Ellen, "Buralarda dolanıp, seni beklemekten sıkıldım artık," diye sızlandı. "Bu hızla gidersek çarşıya hiç ulaşamayacağım. Unutma bu gece bizi dışarı çıkartacaklar, yarın de eve döneceğiz."

"O zaman seninle bir saat sonra burada buluşsak?" dedi Luke. Ellen ağabeyinin kendisine göz kulak olmaya söz verdiğini bildiği halde bu teklifi kabul etti.

Sahilde iki tane hediyelik eşya dükkanı vardı. Ellen içlerinden birine girip gezindikten sonra kendisine bir paket parıltılı kalem ile üstünde fok resmi olan ve "Beyazkum'dan Sevgilerle" yazan küçük bir not defteri seçti. Parayı ödedikten sonra aldıklarını sırt çantasına, güneş kremi-

nin yanına koydu

Cebinde hala altı pound'u vardı, o yüzden de ikinci dükkana girdi. Burada binbir çeşit deniz canlısı biblosu (balık, ıstakoz, deniz kızı) ile parlak deniz kabuklarıyla kaplı kutular satılıyordu. Eşyaların çoğu pahalıydı ama etrafa bakınmak yine de Ellen'in hoşuna gidiyordu. Ellen dükkanın bir köşesinde, çerçevesi deniz kabuklarıyla ve bir denizkızıyla süslü, güzel bir ayna buldu. Aynanın fiyatı 9.99 pound idi ve Ellen ilk girdiği dükkandan aldığı şeylere pişman olmaya başladı. Tam aldıklarını gerip verip veremeyeceğini düşünüyordu ki, denizkızlı aynadan gelen bir ses ona, "Sensin demek!

Çillerin yüzünden zor tanıdım," dedi.

"Aynagüzeli!" Ellen, ayna arkadaşını tatil boyunca hiç görmemişti ve her ne kadar

dükkada başına bir dert açılacağını tahmin etse de, onu gördüğüne çok sevinmişti. Ellen, “Senin de yüzün çil dolu ama,” dedi.

Prenses Aynagüzeli ise, “Saçmalama, onlar çil değil ki. Güzellik lekeleri,” dedikten sonra, aynadan dışarı dalarak, ayakları havaya dikili halde, ellerinin üstüne indi.

Patırtıyı dükkân görevlisi de duymuş olmalıydı ki, ilgilendiği müşteriyi bırakıp, sinirli sinirli yanlarına doğru yürümeye başladı.

“Lütfen burada amuda kalkmayın,” dedi Aynagüzeli’ne. “Eşyalara zarar vereceksiniz.”

Ayağa kalkan Aynagüzeli ise, “Amuda kalkma-

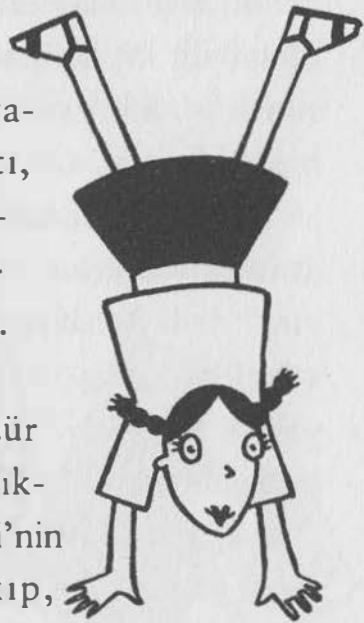

dım, dalışa geçtim,” diye cevap verdi. “Etraftaki deniz canlılarını görünce doğal olarak bir denizin içine düşerim diye düşünmüştüm. Yalnız bunlar fena halde kafa karıştırıyor; bence hepsini kaldırıp, raf-lara birkaç tane karada yaşayan canlılar-dan koyun.”

“Siz gidip kumsalda oynasanıza,” dedi görevli.

Aynagüzeli ise, “Bana saygıdeğer majesteleri dediğini duymadım,” diye çıkıştı, “ama iyi bir fikir verdiğin için seni bu seferlik affediyorum. Gel hadi, Ellen.”

Ellen görevliye, “Özür dileriz,” diye fısıldadıktan sonra Aynagüzeli’nin peşinden dışarı çıkıp, kumsala gitti.

Kumsalda üç çocuk, kumları kazıyordu. Aynagüzeli hemen yanlarına gitti.

“Burada hazine bulacağınızı pek sanmam,” dedi. “Deniz canavarı onu büyük ihtimalle bir mağaraya saklamış, önünde de nöbet tutuyordur.”

Çocuklar Aynagüzeli’ne bakakaldılar.

“Hazine aramıyorlar, kumdan kale yapıyorlar,” dedi Ellen.

“Ne komik bir fikir! Kumdan kale yapılmaz ki. Benden iyi bilecek haliniz yok, ben öyle bir yerde yaşıyorum.”

“Hani sarayda yaşıyordun,” dedi Ellen.

“Kışın sarayda yaşıyoruz. Yazın ise deniz kıyısındaki şatomuza gidiyoruz. Orası saf beyaz mermerden yapılma bir şato, kuleri ise fildişinden.” Aynagüzeli yeniden çocuklara döndü. “Ne olursa olsun şatonuzu kumsalda yapmayın. Farkında değil misiniz, dalga gelirse yıkılır.”

Çocuklardan biri, “Olsun,” dedi. “Biz o zamana kadar gitmiş oluruz.”

“Ne? Şato yapacaksınız da, içinde oturmayacak mısınız ?” Aynagüzeli başını çocuklara acırmış gibi salladı. “Bunlar ümitsiz vaka, Ellen. Gel gidelim buradan.”

Plaj şemsiyeleriyle dolu kumsalın kıyısında yürüdükleri sırada Ellen, “Deniz kabuğu arayalım mı?” dedi.

Aynagüzeli ise cevap vermek yerine başını kaldırıp göğe baktı ve en yakındaki şemsiyenin yanına gitti. Bir kadınla bir adam şemsiyenin altında uyukluyordu.

Aynagüzeli, “Affedersiniz,” dedikten

sonra, kadınla adamın üstünden atlayıp, şemsiyelerini kapattı.

Kadın doğrulup, “Hey, ne yapıyor-sun?” dedi.

“Neye benziyor?” dedi Aynagüzeli. “Tek bir yağmur damlası olmadığına göre, şemsiyeye de ihtiyacınız yok.”

O sırada adam da ayaklandı. Şemsiyeyi açarken, “Çekip gider misin buradan,” dedi Aynagüzeli’ne.

Aynagüzeli ise, “Ben bir prensesim, arı değil,” diye karşılık verdi.

Ellen onu kolundan çekiştirdi, Aynagüzeli de itiraz etmedi ama tam giderken, “Burası şapşallara özel bir plaj mı acaba, merak ettim,” demeyi de ihmal etmedi.

İşitme mesafesinden çıktıklarında Ellen Aynagüzeli’ne, “Onlar şapşal falan değil,” diye kızdı. “Sadece güneşten korunuyorlar. Aklıma geldi, benim de güneş kremimi sürmem lazım. Ellen sırt çantasından güneş kremini çıkarttı. “Beni güneşe karşı

korumaya yarıyor,” diye açıkladı ama sonra aynı çantadan Aynagüzeli’nin de sırtında olduğunu fark etti. “Aynısı sende de yok mu zaten?”

“Pek sayılmaz,” dedi Aynagüzeli, kendi çantasını açarak. Ellen çantanın içine bakınca tıpkı kendi aldıklarına benzeyen parlak kalemlerle, not defterini gördü. Aynagüzeli çantasından bir şişe çıkartıp, kapağını açtı. “Bu beni deniz canavarlarına karşı korumaya yarıyor,” dedikten sonra kremi boynuna ve kollarına sürdü.

Ellen bir kahkaha attı.

“Beyazkumda’da deniz canavarı olduğunu hiç sanmam,” dedi.

Aynagüzeli esrarengiz bir havayla, “Yerinde olsam o kadar emin olmazdım,” dedi. Sonra da gözlerini kısıp denize baktı ve “Şu an ortalarda olmayabilir,” diye itiraf etti, “ama kayaların üstünde birkaç çirkin denizkızı gördüğümü söylemeliyim. Kuyrukları normal görünüyor ama neden

saçları altından ve upuzun değil?”

Ellen Aynagüzeli'nin baktığı yere bakıp, yeniden güldü. “Onlar denizkızı değil, fok balığı,” dedi.

Aynagüzeli ise, “Her neyse, almayayım. Deniz kızlarını bunlara bin kere tercih ederim,” diye karşılık verdi. “Bizim şatomuzun yakınındaki kayalar denizkızı kaynar.”

Ellen bu hikayeye pek inanmasa da, “Onlarla oynar mısınız?” dedi.

“Arada bir. Çok da eğlenceli olmuyor çünkü vakitlerinin çoğunu saçlarını tarayarak geçiriyorlar.” Aynagüzeli bir an sessiz kaldıktan sonra devam etti. “İçlerinden biri bana doğum günümde sihirli bir tarak hediye etti.”

“Neresi sihirliymiş targağın?” dedi Ellen.

“Saçını istediğin şekle so-

kuyor. Rengini de öyle. Bir keresinde yerlere kadar, lüle lüle, mor saçlarım olmuştu.”

“Tarak hala sende mi?”

“Of Ellen, bu kadar çok soru sormaktan vazgeçsen artık diyorum. Çok merak ediyorsan söyleyeyim, tarağı bir deniz canavarı çaldı.”

“Deniz canavarlarının saçları mı var ki?”

“Var tabii. Bu kadar basit bir şeyi sen bile bilirsin sanıyordum.”

Ellen ile Aynagüzeli plajın kayalıklı bölümüne vardılar. Burada daha az insan vardı. İkisi kayaların üstündeki yosunları toplayıp kendilerine kolye ve ayrıca Aynagüzeli’ne bir de taç yaptılar. Aynagüzeli, “Senin taç takamaman ne üzücü, Ellen.

Ama prenses olabilmenin tek yolu bir prensle evlenmen.”

İki kız plajda Ellen'in şimdiye kadar hiç gitmediği yerlere kadar yürüdüler. Artık arkalarında dimdik kayalıklar vardı ve ancak tırmanarak ilerleyebiliyorlardı. Sonunda buruna ulaştılar ve bir sonraki ko-ya devam ettiler.

Aynagüzeli, kayalıkların dibindeki bir açıklığı işaret ederek, "Bak!" dedi. "Orası mağara girişi. Acaba deniz canavarının mağarası mı? Benim koruyucu kremimden biraz sürmek ister misin, Ellen?"

Aynagüzeli memnun olsun diye, "Olur" dedi Ellen. Oysa deniz canavarı diye bir şeyin olmadığından emindi; ya da belki Aynagüzeli'nin ülkesinde vardılar ama Beyazkum'da olmadıkları kesindi.

Mağaraya vardıklarında hayal kırıklığına uğradılar. Küçücük ve bomboş bir yerdi. Ortada birkaç içecek kutusuyla bir limonata şişesinden başka hiçbir şey yoktu. "Canavara ait en ufak bir işaret yok," dedi Ellen.

“Hiç de değil,” diye cevap verdi Aynagüzeli. Yerden boş bir limonata şişesi almış, heyecanla ona bakıyordu. “Onların limonataya bayıldıklarını bilmiyor musun? Bol bol limonata içmezlerse ıslaklıklarını kaybedip, kururlar.”

Ellen, “Islaklar mı ki? Hani kılıklar demiştin?” diye itiraz etti ama Aynagüzeli onu duymamış gibiydi. Mağaranın duvarındaki bir yazıyı incelemekle meşguldü. Ellen da duvara bakınca bir sürü insanın isimlerini kazıdıklarını gördü. Aynagüzeli duvardaki çarpuk çurpuk bir yazıyı işaret ederek, “Şuna bakar mısın!” dedi: “H. Saklı 1.8.01.”

“Nesi var?” dedi Ellen.

“Görmüyor musun? İpucu bu. ‘H’ tahminimce ‘Hazine’ demek..”

“O ‘H’ büyük ihtimalle Hasan ya da Hale gibi bir şeydir,” dedi Ellen. “ ‘Saklı’ da soyadıdır.”

Aynagüzeli, Ellen’ı duymazdan gelmeyi

sürdürerek, “Zavallı yaratık bir de tersten yazmış,” diye konuşmaya devam etti.” Ama zaten deniz canavarları pek öyle akıllı değildirler. Her neyse, şu rakamlara baksana, Ellen, asıl önemli olan onlar. Hazine sandığının nerede gömülü olduğunu gösteriyorlar.”

“Bence o sadece bir tarih,” dedi Ellen. “ ‘1.8.01’ demek, 1 Ağustos, 2001 demek. Soyadı Saklı olan kişi, bu yazıyı o tarihte kazımış.”

Aynagüzeli, “Hiç alakası yok,” dedi küçümseyerek. “Onun anlamı belli bir yöne doğru bir adım, başka bir yöne doğru da sekiz adım atmamız gerektiği. Sonra da yeri bir metre derinlikte kazacağız.”

Ellen şüpheli şüpheli kaşlarını çattı. Bu, Aynagüzeli’nin hazine konusundaki ilk heyecanlanışı değildi. Ellen onun bir keresinde, köpeği Prens Ponpon Pati’nin altın ve mücevherlerin kokusunu alabildiğini iddia ettiğini hatırladı. Halbuki köpek

hiç hazine bulamamıştı.

Aynagüzeli, “Öyle karamsar olmasana, Ellen,” diye kızdı. “Senin benden de mutlu olman lazım! Ne de olsa ben zaten inanılmaz zenginim ama düşünsene, böyle bir servet senin hayatını kim bilir nasıl değiştirir.”

Bunu duyan Ellen, Luke'u ve oyun makinesindeki bozuklukları hatırladı.

“Olamaz!” dedi. “Benim gitmem lazım. Luke beni merak eder. Hem babaannemle dedem de dönmüşlerdir artık. Sen geliyor musun?”

“Tabii ki, hayır. Görmüyor musun hazır deniz canavarı ortalarda yokken hazineyi kazıp çıkartmak için mükemmel bir fırsat bu.”

Ellen, “Çok dikkatli ol, Aynagüzeli,” dedi ama sonra aklına deniz canavarı diye bir şey olmadığı geldi.

“Merak etme. Koruyucu kremim yanımda ya. Ama bütün kazma işini benim sırtıma yıkıp gitmene çok şaşırdım doğrusu. Düşünsene bir, belki bütün o altınlarla mücevherlerin yanında bir de sihirli tarak vardır. Sihirli bir tarağın olsun istemez misin?”

Ama Ellen ikna olmadı. Kayaları hızla geçip, plajdan geri döndü. Luke'u oyun

makinelerinin olduğu pasajın dışında dolaşırken buldu.

“Neyse ki döndün,” dedi Luke. “Seni kaybetseydim canıma okurlardı.”

“Özür dilerim,” dedi Ellen. “Aynagüzeli’yle birlikteydim de.”

Luke, “Of, her şeyi var olmayan birinin üstüne yıkmaktan vazgeç artık,” diye çıkıştı. Ellen o sırada Luke’a para kazanıp kazanmadığını sormanın pek doğru olmayacağına karar verdi ama yüzündeki ifadeye bakılırsa pek kazanmışa benzemiyordu.

*

O akşamüstü babaanne ve dedeleri, Ellen’la Luke’u kuş bahçesine götürdüler ve dönüşte de hep birlikte bir kafede yemek yediler.

“Bugün çok sessizsin, Ellen’cığım,” dedi babaannesi.

“Kız yorulmuş biraz,” dedi dedesi ama Ellen’ın sessizliğinin asıl nedeni bu değildi. Ellen, Aynagüzeli’ni düşünmeden ede-

miyordu ve başına bir şey gelmediğini ümit ediyordu. Acaba hala mağarada mıydı, yoksa kendi dünyasına dönmüş müydü? Karavanlarına geri döndüklerinde Ellen Aynagüzeli'ni karşısında bulmayı beklediye de, öyle olmadı.

Her akşam yaptıkları gibi kağıt oyunu oynadıktan sonra babaannesi, "Erken yatıp, erken kalkalım," dedi. "Yarın yolumuz uzun."

Ama Ellen bir türlü uyuyamadı. Karavanda babaanne ve dedesinin hafif hafif horlamalarını dinleyip, Aynagüzeli'ni düşünerek uyanık kaldı. Keşke konuşabileceği birileri olsaydı! Luke hala uyanık mıdır acaba, diye düşündü. Luke karavanda değil, dışarıdaki bir çadırda yatıyordu.

Ellen pijamalarının üstüne montunu giydi, ayağına da terliklerini geçirdi. Karavanın kapısını sessizce açıp, dışarı çıktı. Geceleyn gökyüzü bulutsuzdu ve dolunay vardı.

"Luke," diye seslendi Ellen. Luke'un

adırının fermuarını birazcık açıp, yeniden seslendi. Hiç cevap yoktu. Ellen ağabeyini uyandırmanın, onu kızdırmaktan başka bir ie yaramayacağını biliyordu. Artık yatağa dönmesi gerekiyordu ama o nedense kendisini babaannesi

ile dedesinin kayıklarını bağladıkları küçük kumsala doğru yürürken buldu.

Dönüp denize baktı. Sabah Aynagüzeli ile birlikte gittikleri koyun ucundaki kayalık bölümü görebiliyordu ama şimdi deniz yükselmiş, tırmandıkları kayaları kaplamıtı.

Burnun yanındaki, mağaranın olduğu diğer koya da yine yükselen deniz yüzünden ulaşmak imkansızdı. Eğer Aynagüzeli hala mağaraydıysa orada kısılıp kalmış olmalıydı. Üstelik etrafında içine kaçabileceği bir ayna da yoktu.

Denizden karaya doğru bir rüzgar esti

ve Ellen ürperdi. Üstünde onu ısıtacak bir montu dahi olmayan Aynagüzeli'ni düşündü. Üstelik orada yiyecek bir şey bulması da imkansızdı. Hem deniz canavarlarına gerçekten inanıyorsa şu an hem üşümüş ve aç, hem de korkmuş olmalıydı.

Ellen birden suda sürüklenen bir şeyi fark etti. Plastik bir limonata şişesiydi bu. İçinde bir şey vardı sanki: bir kağıt parçası.

Pijamasının paçalarını sıyrıp, soğuk suda birkaç adım atınca şişeyi yakaladı. Kapağı açtı. İçinde gerçekten de rulo yapılmış bir kağıt parçası vardı. Ellen kağıdı açıp da parıltılı kalemle ters yönde yazılmış yazıyı görünce, mesajın kimden olduğunu hemen anladı. Mesajda şöyle diyordu:

Aynagüzeli ile yaşadığı maceralardan sonra Ellen artık ters yazıları okumakta oldukça ustalaşmıştı. Yazıda şöyle diyordu:

-YARDIM EDİN! DENİZ CANAVARININ MAĞARA-
SINDA KISILIP KALDIM. İYİ YÜREKLİ BİR PRENSİN
BENİ KURTARMASINI İSTİYORUM. ÖDÜL OLARAK
KENDİSİNE BABAMIN KRALLIĞI VE BENİMLE EV-
LENME İZNI VERİLECEKTİR (YAŞIM GELDİĞİNDE).

PRENSES AYNAGÜZELİ

XXX

YARDIM EDİN! DENİZ CANAVARININ MAĞARA-
SINDA KISILIP KALDIM. İYİ YÜREKLİ BİR PRENSİN
BENİ KURTARMASINI İSTİYORUM. ÖDÜL OLARAK
KENDİSİNE BABAMIN KRALLIĞI VE BENİMLE EV-
LENME İZNI VERİLECEKTİR (YAŞIM GELDİĞİNDE).

PRENSES AYNAGÜZELİ

XXX

Ellen kayalığın dibindeki karanlık boş-
luğu işaret ederek, “İşte orada!” dedi.

Kürek çeken Luke ise, “Umarım benim-
le oyun oynamıyorsundur,” diye cevap
verdi.

Luke’u uyandırmak ve onu gece vakti
kayıkla bir yere gitmeye ikna etmek El-

len'in sandığından daha kolay olmuştu.

Luke maceraları her zaman sevmişt i ve her ne kadar Aynagüzeli'ne inanmasa da, tersten yazılmış notu görünce biraz ikna olmuştu.

Deniz sakindi, ay ise parlak. O yüzden de burnu dolanıp, yandaki koya varmaları uzun sürmedi. Ellen mağaranın önünde bir kum şeridi olduğunu görünce biraz rahatladı; en azından mağarayı su basmamıştı.

Ayağa kalkıp, büyük bir heyecanla yine mağarayı işaret ederek, "Bak!" dedi.

"Otur yerine, kayığı sallıyorsun," dedi Luke. O sırada sırtı kayalıklara dönük olarak kürek çekiyor, Ellen'in gördüğünü göremiyordu; yani mağaranın girişinde duran soluk silüeti.

"Aynagüzeli!" diye bağırdı Ellen.

Aynagüzeli birkaç dakika sonra kayığa binmişti bile.

"Merhaba, Ellen," dedi, sonra da Luke'u, "Prensım benim! Kahramanım!" di-

ye karşıladı.

“O prens değil, benim ağabeyim,” dedi Ellen.

“Hiç önemli değil. Benimle evlendiğinde prens olacak, öyle değil mi benim cesur kurtarıcım?” Aynagüzeli kollarını Luke’un boynuna doladı, kendini kurtaramayan Luke ise yalpalamaya başladı. Aynagüzeli’nin yosundan yapılma kolyelerinden biri kopup, Luke’un suratına yapışça, Luke yosunu denize fırlattı.

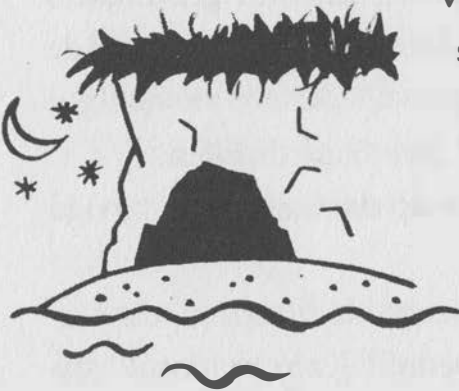
“Yerlerinize oturun kızlar,” dedi ve kürekleri aldı.

Aynagüzeli buna karşılık, “Deniz canavarını öldürme

şansını kaçırmaman üzücü oldu doğrusu,” dedi.

“Nereye gitmiş olabilir, hiç bilmiyorum.”

Ellen, Ayna-

güzeli'nin mağarada bu kadar zaman kısı-
lıp kaldıktan sonra, böyle neşeli olmasına
şaşırmıştı. "Hazine bulabildin mi?" dedi
ona.

Ama görünüşe bakılırsa Aynagüzeli'nin
canı yalnızca Luke ile konuşmak istiyor-
du. Kayık sallana sallana giderken Ayna-
güzeli Luke'a, "Babamın krallığının hangi
yarısını istersin?" dedi. "Bir tarafı dağlar-
la kaplı, diğeri derin göllerle."

Luke ona cevap vermedi ama Aynagü-
zeli hiç bozulmadı. İçinde not olan limo-
nata şişesini aldı ve "Babam ilk başta se-
ninle ilgili bazı sorular sorabilir ama emi-
nim ki ona bunu gösterirsem ikna olacak-
tır," dedi.

Ellen artık sinirlenmeye başlamıştı.
"Yalnız o şişeyi bulan benim, Luke değil.
Sürekli seni merak edip durdum."

Ancak Aynagüzeli'nin akli fikri hala ev-
lilik hazırlıklarındaydı. "Tahminimce on
yıl kadar beklememiz gerekecek," dedi

Luke'a. "Sen de o arada biraz prenslik öğrenirsin. Ejderha avlama, canavar kafası uçurma gibi şeyler işte. Bunları burada mı öğrenmek istersin, yoksa benimle gelip sarayda ders almayı mı tercih edersin?"

"Şu an kürek çekmekle meşgulüm," dedi Luke. Ellen sesinden ağabeyinin utan-
dığını anlamıştı.

"Luke evlenmek falan istemiyor," dedi Ellen. "Onun tek ilgilendiği şey, kendi müzik grubudur."

"Hiç sorun değil," dedi Aynagüzeli. "Prenslerin müzik grubuna katılır. Grubun adı da Ejderha Avcıları ya da Kraliyet Kurtarıcıları olur... veya Yakışıklı Kahramanlar." Sonra da yeniden Luke'a dönerek, "Altın gitarla müzik yapmaya ne dersin?"

"Ben rüya mı görüyorum acaba?" diye mırıldandı Luke.

Artık karavan parkının plajına dönmüşlerdi.

Kayıktan inerlerken Luke, “Ben şunu bağlayayım,” dedi. Aynagüzeli tekrar ona sarılmaya çalışsa da Luke savuşturmayı başardı.

“Benimle birlikte karavanda uyumak ister misin?” dedi Ellen, Aynagüzeli’ne. “Ama çok sessiz olman lazım ki babaanemle dedem rahatsız olmasın.”

Bu fikir Aynagüzeli’nin hiç hoşuna gitmedi. “Ben yıldızların altında uyuyacağım,” dedi. “Böylece deniz canavarı intikam almaya gelirse, kahramanımın çadırını koruyabilirim.”

“O zaman üstüne benim montumu giysen iyi edersin,” dedi Ellen.

Luke istemeye istemeye dışarıda

uyumayı ve çadırı Aynagüzeli'ne bırakmayı teklif etti ama Aynagüzeli bunu reddetti. "Bu gece yeterince kahramanlık ettin sen," dedi. "Artık cesaret sergileme sırası bende."

Sabah babaannesi Ellen'a, "Çayın soğudu," dedi. "Seni neredeyse beş defa uyandırmaya çalıştım."

Ellen yatağında doğrulunca babaannesinin elinde montunu tuttuğunu gördü.

"Bunu dışarıda, yerde buldum," dedi babaannesi.

"Aynagüzeli de orada mıydı?" dedi Ellen. "Yıldızların altında uyumak istiyordum demişti de."

Babaannesi güldü. "Rüya görmüşsün sen," dedi.

İçeri dedesi girdi ve, "Tamamdır, kayığı bağladım," dedi. "Ağabeyin bana yardım eder diye umuyordum ama o derin uykulara gömülmüş."

"Ağabeyini burada bırakalım mı, El-

len? Ne dersin?” diye espiri yaptı babaannesesi. Ama Ellen’ın aklı Luke’dan çok Aynagüzeli’nde idi. Üstünü giyindiği gibi dışarı, onu aramaya çıktı. Luke o sırada mahmur gözlerle, sendeleye sendeleye çadırından çıkıyordu.

“Aynagüzeli gitmiş galiba,” dedi Ellen.

Luke bir an için boş boş baktı, sonra da kafasını kaşıdı. “Çok garip, ben de rüyamda Aynagüzeli’ni gördüm,” dedi. “Bir şişenin içinde mesaj gibi bir şey vardı da, Aynagüzeli’ni kayıkla kurtarıyor muyduk, öyle bir şeydi.”

“O rüya değildi. Gerçekti!” diye bağırdı Ellen. “Sana mesajla şişeyi gösterebilirim!” Ama sonra onları Aynagüzeli’nin aldığı aklına geldi.

O sırada karavanın kapısında dedesi belirdi. Saat daha dokuz buçuk olduğu halde, “Tünaydın,” dedi Luke’a. “Hemen çadırını toplamaya başlasan iyi olur. Geriye kalan her şey toplandı bile.”

Dedesi karavanın pencerelerini okşar gibi sildikten sonra, cık cık cık diye sesler çıkarmaya başladı.

“Ne oldu?” dedi Luke.

“Birisi karavanın yan aynasıyla oynamış. Ayna ters dönmüş.”

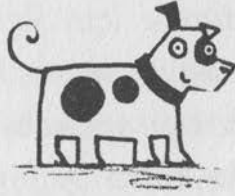
Dedesi aynayı düzelttikten sonra, “Çok garip,” dedi.

“Garip olan ne?” dedi Ellen.

“Aynanın üstü yosun dolu,” diye cevap verdi dedesi.

4. Bölüm

İLGİNÇ EVCİL HAYVANLAR KULÜBÜ

Ellen en yakın arkadaşı Katy'ye, "Çay içmeye bize gidelim mi?" dedi. O sırada okulun bahçesindeydiler.

"Gidemem. İlginç Evcil Hayvanlar Kulübü'ne gidiyorum," dedi Katy.

"O nedir öyle?"

"Pek bilmiyorum aslında. Bu gece Crystal'ın evinde ilk toplantı yapılacak. Seni davet etmedi mi?"

"Hayır," dedi Ellen, sinirlenerek.

Crystal sınıflarındaki kendini beğenmiş bir kızdı ve sürekli kulüpler, dernekler ku-

ruyor, sonra da istemediklerini acımasızca dışlıyordu.

“Kulübe katılmak için ilginç bir evcil hayvanının olması لازمmış,” dedi Katy. “Sen de Benekli’yi getirebilirsin belki. Crystal’a sorayım mı?”

Ellen ne diyeceğini bilemedi. O sersem kulüp umurunda değilmiş gibi davranmak istiyordu ama kulağa da çok eğlenceli geliyordu.

Tam o sırada Crystal yanlarına geldi.

“Selam, Katy,” dedi. “Evimi nasıl bulacağınızı biliyor musun?”

“Evet, biliyorum galiba,” dedi Katy. “Ellen da gelebilir mi?”

Crystal biraz şüpheyeye düşmüş gibiydi. “Şey, bilmiyorum ki. Senin ilginç bir evcil hayvanın olduğunu düşünmemiştim, Ellen,” dedi.

“Onun da Benekli’si var,” dedi Katy. “Çok tatlı bir köpek. Çok güzel sopa yakalayıp, getiriyor. Değil mi Ellen?”

“O kadarını bütün köpekler yapar zaten,” diye itiraz etti Crystal. “Nesi ilginç ki?”

“Sen ne tür bir ilginçlik arıyorsun?” dedi Ellen. Bildiği kadarıyla Crystal’ın hamsteri Gümüş, gayet normal bir hayvandı.

Ama belli ki Crystal öyle düşünmüyordu. “Yani, Gümüş gibi işte,” dedi. “Hamsterlerin yanaklarının içinde keseleri olduğunu ve onları yiyeceklerle doldurduklarını bilirsin, herhalde? İşte, Gümüş, yalnızca sağ yanağındaki keseyi kullanıyor, soldakini hiçbir zaman kullanmıyor. İnanılmaz bir şey!”

“Çırpı da böyle böyle dans ediyor,” dedi Katy. Çırpı onun baston böceğinin adıydı ve çoğu baston böceği hareketsiz dururken, Çırpı gerçekten de arada ritmik bir şekilde sağa sola sallanıyordu.

Crystal, büyük bir iyilik yaparmış gibi, “Ne diyeceğim biliyor musun, Ellen,” de-

di. “Okuldan sonra bak bakalım Benekli’ye bir-iki numara öğretebilecek misin. Eğer öğretebilirsen saat altıda onu da alır, gelirsin. Ama bir test yapacağız. Eğer yeterince ilginç bulmazsak diğer toplantılara katılamazsın.”

Ellen eve gidince eski hulahopunu bulup, Benekli’yi bahçeye çıkarttı. Çemberi Benekli’nin önünde havaya kaldırıp, “Atla!” dedi.

Ama Benekli hiçbir şey anlamadı; orada öylece oturup, Ellen’a hevesli hevesli bakmaya devam etti. Ellen’ın hulahopu ona fırlatmasını bekler gibi bir hali vardı. Ellen belli ki bu numarayı öğretmeye çalışmaktan vazgeçmeliydi.

Benekli’ye iki ayağı üzerinde doğrulmayı ya da kaç yaşındasın deyince kuyruğunu üç kez yere vurmayı öğretmeye çalışmanın da pek faydası olmadı. Köpeğin yapabildiği tek şey patisini uzatmaktı ama

Ellen, Crystal'ın bunu ilginç bulacağını hiç sanmıyordu. Ayakkabısında bir örümceğin gezindiğini görünce aklına bir şey geldi. Ağabeyi Luke'un Belalı diye bir tarantulası vardı. Tarantulanın ilginç bir evcil hayvan olduğu ise kesindi.

Ellen bacaklarının dibinden ayrılmayan Benekli'yle birlikte koşarak eve girdi. Luke kanapeye yayılmış, televizyonda müzik kanalını izliyordu.

"Belalı'yı ödünç alabilir miyim?" dedi Ellen, nefes nefese.

"Sus bir dakika, İtfaiye Arabası'nın yeni albümünü dinliyorum." Luke televizyonun sesini açıp, şarkıya eşlik etti:

*"Demek fırtına gibi
eserim sanıyorsun be-
beğim,*

*Yapamayacağın hiçbir
şey yok demek,
Ama görüyorum, bü-*

yük bir dalga geliyor yakında,

Sana çarpıp, geçecek.”

Ellen şarkı bitene kadar huzusuz huzursuz kıpırdandı. Sonra da sorusunu yeniden sordu.

“Lütfen, Luke. Sadece bu akşamlığına. Onu İlginç Evcil Hayvanlar Kulübü’ne götürmek istiyorum.”

“Olmaz,” dedi Luke. “Belalı’nın aptal bir kız kulübüne katılmasına izin vermiyorum.”

“Kulüpte sadece kızlar yok ki. Martin Booth da yılan-kertenkelesini getiriyor. Of, hadi ama Luke!”

“Olmaz,” dedi yine Luke. “Belalı orada üşütebilir. Hem zaten burada kalıp ev ödevime yardım etmesi lazım!” Bunu söyledikten sonra çok komik bir şey demiş gibi kahkahalarla güldü. Ellen tartışmaya devam edince de televizyonun sesini daha da açtı. İtfaiye Arabası yeni bir şarkıya geçmişti.

Ellen birden en sevdiği program olan Tatilde Takas'ın büyük bir kısmını kaçırdığını fark etti. Uzaktan kumandayı kaptı ama Luke geri aldı.

“Çok kötüsün,” dedi Ellen. “Senin serettiğin şey bütün gün yayınlanıyor, halbuki Tatilde Takas sadece yarım saat sürüyor.

“Önce ben geldim buraya,” dedi Luke ve müzik grubunun röportajı bitene kadar da kumandayı geri vermedi. “Tamam al, senin olsun,” dedi en sonunda. Sonra da kapıyı açık bırakarak odadan çıktı.

Ellen kanalı değiştirdi. Tatilde Takas az önce bitmişti.

Luke'un arkasından, “Sıkıldım senden,” diye bağırdı. Sinirli sinirli televizyonu kapadı.

Benekli kanapeye çıkıp, çenesini Ellen'in kucağına yasladı, Ellen da onun başını okşadı. “Bir tek sen iyisin bana karşı,” dedi.

O sırada hayalet sesine benzer bir fısıltı, “Peki ya ben?” dedi. Ses biraz tanıdık geliyordu ve Ellen bir an için acaba Ayna-güzeli mi bu, diye düşündü, ama odada hiç ayna yoktu. Hem ses de zaten Ayna-güzeli’nin sesi olamayacak kadar yumuşaktı.

Esrarengiz sesi Benekli de duymuş ve hiç hoşlanmamıştı. Hırlar gibi yaptıktan sonra kanapenin arkasına geçip, saklandı. Ellen ise sesin geldiği yöne, yani televizyona bakakalmıştı. Ekran renksiz ve boştu. Aslında bu tam olarak da doğru değildi:

Ellen orada kendisini görebiliyordu, ama bu gördüğü doğru dürüst bir yansıma da sayılmazdı; soluk, gri renkli ve saydamdı.

Televizyondaki gri renkli, soluk, şeffaf kişi, “İyi perşeffaf-lar,” dedikten sonra

televizyondan dışarı çıktı.

“Aynagüzeli, sen miydin! Ama çok garip görünüyorsun, hayalet gibisin! İçinden bakınca arka tarafı görebiliyorum.”

“Eh, herhalde. Perşeffaf gününde başka ne bekliyordun ki?” dedi Prenses Aynagüzeli. Sesi biraz daha yüksek çıkıyordu şimdi. Fısıltıdan çok ürkütücü, yankılı bir hal almıştı.

“Sesin de garip çıkıyor. Hem ne demek perşeffaf? Bugün günlerden perşembe bir kere.”

“Burada perşembe olabilir, ama benim yaşadığım yerde perşeffaf. Aynen böyle işte.” Aynagüzeli yürüyerek kanapenin içinden geçince, Benekli hırlamaya başladı.

“İnanılmaz bir şey!” dedi Ellen. “Kapıların da içinden geçebiliyor musun?”

“Doğal olarak yani. Ama birisi zaten bu kapıyı açık bırakmış.”

“Luke bıraktı. Öyle gıcık ki.” Ellen kapıyı kapattıktan sonra Aynagüzeli’nin ka-

pıdan geçip, tekrar geri gelişini izledi.

Benekli ise delirmiş gibi havlamaya başladı.

“Köpeğine söz geçirememen çok kötü,” dedi Aynagüzeli. “Ama tabii kraliyet ailesinden gelmediğine göre, benim köpeğim kadar terbiyeli olmasını beklememek lazım,” dedi.

Aslında Aynagüzeli’nin köpeği Prens Ponpon Pati, Ellen’in şimdiye dek gördüğü en söz dinlemez köpekti. Ellen’in aklına köpeğin kızarmış tavuk çalması ve koyunları korkutması geldiyse de, bundan bahsetmemeye karar verdi. Onun yerine konu köpeklerden açılmışken, Aynagüzeli’ne İlginç Evcil Hayvanlar Kulübü’nü ve Crystal’ın onu nasıl sinir ettiğini anlatmaya başladı.

“Ayrıca Luke da feci davrandı,” dedi. “Herkes bana karşı sanki.”

Aynagüzeli bir an düşünceli düşünceli baktı. “Bu durumu değiştirebilirim,” dedi

ve televizyonun içinden geçti. Benekli, Aynagüzeli'ni durdurmak istercesine televizyona havlamaya başladı.

“Sakin ol,” dedi Ellen ama Aynagüzeli, “Onun televizyona bakması gerekiyor zaten. Planımızın bir parçası bu,” dedi.

Tam o sırada televizyon ekranından garip, yankılı bir havlama duyuldu.

“İşte geliyor dünya tatlısı yaratık,” dedi Aynagüzeli. Hemen ardından da hayalete benzeyen Prens Ponpon Pati ekrandan odanın içine atladı.

“Al sana ilginç bir evcil hayvan,” dedi Ellen’a. “Benim köpeğim ama ödünç verebilirim.”

Luke acıkmıştı ve akşam yemeğine daha çok vardı: Annesi hala piyano dersi vermekle meşguldü. Luke da mutfak dolabını açıp, kendisine bir kavanoz acı sos buldu.

Bir şeyler daha bulabilmek için ortalığı karıştırırken, bir yandan da, “*Ama görü-*

yorum, büyük bir dalga geliyor yakında, sana çarpıp, geçecek,” diye mırıldandı. İftaiye Arabası’nın şarkısı süperdi. Luke da kendi grubu Tozkoparan için böyle bir şey yazabilmeyi çok istiyordu.

Sonunda dolapta bayat bir paket cips buldu ve cipslerden birini kıpkırmızı sosun içine daldırdı. O anda ilham geldiğini hissetti. “Kırmızı, öfkenin rengidir,” dedi kendi kendine.

“Güzel bir şarkı girişi olur. Nasıl devam etse acaba?

“Kırmızı, öfkenin rengidir,

Mavi ise kederin...” diye ağzı dolu, şarkısını söyledi. Tam susup, devamını nasıl getireceğini düşündüğü sırada, arkasından gelen yumuşak, garip bir ses:

“Yeşil ise kardeşine izin vermeyen, Kötü kalpli ağabeyin,” dedi.

Luke omuzunun üstünden geriye baktı ve Ellen'ı gördü. Ya da en azından onu gördüğünü sandı ama bir an sonra kaybolmuştu. Sanki duvardan geçip gitmişti. Ama tabii ki böyle bir şey olamazdı.

"Ellen!" Luke hızla mutfaktan çıkıp, oturma odasına gitti. Odada Benekli'den başka kimse yoktu. O da televizyonun karşısına oturmuş, boş ekrana bakıyordu. Ellen büyük ihtimalle bir yerlede saklanmış, kikir kikir gülüyordu. Aman her neyse, şimdi her yeri arayarak onun istediğini yapacak hali yoktu. Kendi ödevine başlasa çok daha iyi olacaktı.

Luke odasında aklını İkinci Dünya Savaşı'na vermekte zorlanıyordu. Sürekli Ellen'ı düşünüyor ve evcil hayvanını ödünç almasına izin vermediği için biraz vicdan azabı çekiyordu.

Belalı ise Luke'un masasının üstündeki kutunun içinde, talaşların arasında dola-
nıyordu. Onu seyrederken Luke'un aklına

yeni bir şarkı sözü geldi.

*“Tek istediğin beni zehirlemek,
Bil ki izin vermem sana...”*

Kalemini çiğneyip, nasıl devam edeceğini düşündü. Ardından az önce duyduğu gibi hayalet sesine benzer sesler duyunca tüyleri diken diken oldu.

*“Tek istediğin beni zehirlemek,
Dayanamıyorum kalbimin acısına.”*

Luke yerinden fırlayıp, arkasını döndü. İşte Ellen yine oradaydı ama Luke onun odaya girdiğini hiç duymamıştı.

“Ellen, neden içeri girmeden önce kapıyı çalmıyorsun...” Luke’un sesi birden keldi ve kızkardeşine bakakaldı. Ellen’in içinden bakınca arkadaki duvarı görebildiğini fark edince şaşkınlıktan donmuştu.

“Ellen, neyin var senin... çok şey görüyorsun... Şey gibi...” Luke “hayalet” demekte zorlanıyordu.

Hayaletimsi kız üzgün üzgün gülümse-dikten sonra, “Ben seni affediyorum,” de-

di, “ama asıl sen kendini affedebilecek misin?”

Luke yutkundu. Kız bakışlarını ondan ayırmadan geriye doğru adım atıyordu. Bir cevap vermesine fırsat kalmadan da yatak odasının duvarında kayboldu gitti.

Luke ürperdi. Neler oluyordu?

“Ellen! Geri gel!” Ama acaba bu gerçekten Ellen miydi?

Belki de Luke kendisini yeni şarkısına öyle kaptırmıştı ki, kız kardeşinin hayaletini gördüğünü sanmıştı. Ama neden? Bu çok garip bir şeydi, çok da korkutucu.

Luke evin her yerini aradı. Salondan gelen piyano sesini duyabiliyordu. Oturma odasında ise Benekli hala boş ekrana bakıyordu ama Ellen’dan ses seda yoktu. Luke Ellen’ı düşündükçe, ona daha iyi davranmadığı için duyduğu pişmanlık git-tikçe arttı.

Sonra koridordaki masanın üstünde duran kağıdı gördü. Üstünde “İlginç Evcil

Hayvanlar Kulübü toplantısına gidiyorum,” yazıyordu. Demek ortada bir sorun yoktu. Yoksa var mıydı?

*

“Evet, gördüğüm kadarıyla herkes gelmiş,” dedi Crystal.

“Ellen hariç,” dedi Katy.

“Eh, o zaman mecburen on-suz başlayacağız.”

Crystal’ların misafir odası veteriner kliniğinin bekleme salonuna dönmüştü. Beş tane çocuk evcil hayvanları ya dizlerinin üstünde, ya bir kutunun içinde ya da yanlarındaki kafeslerde olduğu halde oturuyorlardı. En büyük koltuğa oturan Crystal ise hamsteri Gümüş’ü tutabilmek için bir elini diğerinin önüne koymuştu.

“İlginç Evcil Hayvanlar Kulübü’ne hoşgeldiniz,” dedi. “Evcil hayvanlarımızı sırayla tanıtacağız, toplantının sonunda da en ilginç olanı oylarımızla seçeceğiz. Kazanan bu özel sertifikaya sahip olacak.” Crystal, üstünde büyük mor harflerle “Haftanın En İlginç Evcil Hayvanı” yazan kağıt parçasını insanlara gösterirken, Gümüş’ü Katy’nin tutmasına izin verdi.

Boynuna dolanmış duran ve halinden pek memnun gibi görünen yılan-kertenkenin sahibi Martin Booth, “Ama bu durumda aynı evcil hayvan her hafta kazanmaz mı?” dedi.

“Şart değil. Kulübe yeni insanlar katılabilir ya da birisinin yeni bir evcil hayvanı olabilir, veya... bazı evcil hayvanlar daha da ilginçleşebilir. Şimdi benden başlayarak sırayla gidelim.” Crystal Gümüş’ü Katy’dan geri aldı ve onun ilginç beslenme alışkanlıklarını herkese anlattı. Sonra hamstera iki parça havuç verdi, Gümüş de onları ger-

çekten sağ yanak kesesine doldurdu. Bunun üstüne izleyenlerin bazıları alkışladı, Crystal ise kendinden memnun bir havayla gülümsedi.

“Sıra sende, Rachel.”

Rachel’ın getirdiği Siyam kedisi, kızın dizlerinin üstünde oturuyordu.

“Bu benim kedim Lapsang.,” dedi Rachel. “Kendisinin çok ilginç bir miyavlaması var.”

“Neresi ilginç?” diye üsteledi Crystal.

“Çok alçak bir sesle miyavlıyor. Sesi kediden çok köpeğe benziyor.”

“İyi de bütün Siyam kedileri alçak sesle miyavlar,” dedi Martin.

“Ama Lapsang kadar değil,” dedi Rachel.

“E hadi, duyalım o zaman,” diye buyurdu Crystal.

“Hadi Lapsang, miyavla!” Rachel bacaklarını sarsarak

Lapsang'ın rahatını bozdu. Buna sinirlenmiş gibi görünen kedi Rachel'in dizinden yere atlayıp sessizce kapıya doğru ilerledi.

Rachel, Crystal'a yalvarır gibi bakarak, "Daha sonra miyavlar büyük ihtimalle," dedi.

"Miyavlasa iyi olur, aksi takdirde kültüpten çıkman gerekir," dedi Crystal. Sonra da Martin'e döndü. "Senin sıran."

Boynuna sarılmış duran yılan-kertenkelesini çözerek, öne doğru uzatan Martin ise, "Bu gördüğünüz Sinclair," dedi. Çocukların bazıları geri kaçtılar.

"Zehirli mi?" dedi Rachel.

Martin ona küçümseyen bir bakış fırlattı. "Hayır. Bir kere o yılan değil ki; yılan-kertenkele. Yani bir tür kertenkele. Ayaksız olan cinsi," dedi zafer kazanmış gibi bir havayla.

Crystal dışında herkes etkilenmiş gibiydi. "İyi, hadi devam et. Anlat bakalım ne si ilginçmiş."

“Söyledim ya işte. Ayakları yok. Çoğu kertenkelenin ayağı vardır, değil mi?”

“Evet de, yılan-kertenkelelerin yoktur,” diye karşılık verdi Crystal. “Bence asıl ayağı olsaydı ilginç olurdu.”

Bunun üzerine bir tartışma başladı ve çocuklar fikir ayrılığına düştüler. Crystal sonunda herkesi sakin olmaya davet etti.

“Tartışmayı ve oylamayı sona bırakalım,” dedi. “Şimdi bize fareni anlat, Pamina.”

Hasır bir kutudan kızıl renkli, perişan bir fare çıkaran Pamina, “Tüyleri çok ilginç,” dedi. “Üstelik adı da çok ilginç; Timbucktoodle-oo.”

“İsimler sayılmaz,” dedi Crystal. “Tüylerinin nesi ilginç, onu anlat.”

“İşte bakın,” dedi Pamina. “Yamalı gibi.”

“Ben buna ilginç demem,” dedi

Crystal. “Olsa olsa bir hastalığı var derim. Bence onu veterinerine götürsen iyi edersin. Evet Katy, sıra sana geldi.”

Ama henüz Katy’nin baston böceği dans yeteneğini sergileme fırsatını bulamadan, kapı zili çaldı.

Crystal kapıyı açmaya gitti. İçerideki çocuklar onun “Merhaba Ellen. Biraz geç kaldın,” dediğini duydular ve biraz sonra da odaya garip görünüşlü bir köpek girdi.

Bunu gören Lapsang’ın tüyleri dimdik oldu ve nihayet alçak sesli miyavını sergiledi. Ama ilginç köpek buna hiç aldırmış etmedi ve kediye doğru atıldı. Kedi ise odayı boydan boya geçip, perdeden yukarı tırmandı.

“Gel buraya Prens Ponpon... Şey yani, Benekli!” diye seslendi Ellen ama köpek yine umursamadı. O sırada gözüne Gü-

müş'ü kestirmiş, Crystal'ın üstüne doğru zıplıyordu. Herkes nefesini tuttu: Köpek bir an için hamsteri ısırması gibi görünmüştü ama hemen sonra Ellen'in yanına döndü. Gümüş ise Crystal'ın ellerinde çırpınıp duruyordu.

"İlginç derecede kötü huylu olmak sayılmaz," dedi Crystal.

Katy ise Ellen'a, "Benekli'nin bir şeyi mi var?" diye sordu. "Çok garip görünüyor, şeffaf gibi."

"Yeni numarası bu zaten," dedi Ellen. "İstedığı zaman hayalet köpek olabiliyor."

O sırada köpek hırladı ama çıkardığı ses hırlamadan çok kurumuş sonbahar yapraklarının hışırtısına benziyordu. Köpek gözünü yılan-kertenkele Sinclair'e dikmiş, hayaletimsi tüyleri ise havaya dikilmişti. Ardından geri çekilip döndü ve kaçmaya başladı.

"Duvarın içinden geçti!" diye çığlık attı

Rachel.

“Öyle bir şey olamaz,” dedi Crystal.

“Oldu ama,” dedi Ellen. “Duvardan geçebiliyor. O çok çok ilginç bir köpek.”

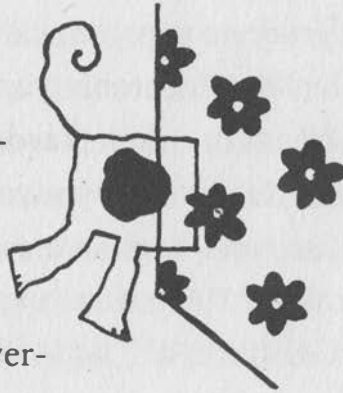
“İşte orada, dışarıda duruyor. Pencereden içeri bakıyor!” dedi Martin.

Lapsang yine derin derin miyavlayıp, perdeden yere atlayarak, sepetinin içine saklandı.

“Benekli’yi buraya çağırsana, Ellen,” dedi Katy.

“Sinclair ortadayken geleceğini sanmıyorum,” dedi Ellen.

Martin mecburen Sinclair’i kutusuna koyup, üstünü ceketıyla örttü. Bu arada Rachel da Timbucktoodleoo’yu kendi kutusuna kapattı. Crystal ise Gümüş’ü kafesine yer-

leştirdi. Ardından Ellen, “Benekli! Benekli!” diye seslendi. Köpek zıplayarak kapalı pencerenin içinden geçip, odaya girdi.

Herkes kahkahalarla gülüp, alkışladı. Bunun ardından çocuklar Ellen’ın ilginç köpeğini çeşitli mobilyaların içinden geçirterek eğlendiler.

“İnsanların içinden bile geçebiliyor!” diye övündü Ellen. Bütün çocuklar omuz omuza.sıraya dizildiler ve heyecandan yerinde duramayan köpek de gerçekten insandan yapılma bu duvarın içinden geçip, sonra da aynı şekilde geri döndü. Bunu birkaç kez tekrarladıktan sonra yine pencerenin içinde geçip, dışarı çıktı.

“Şimdi ne yapıyor acaba?” dedi Pamina.

Herkes pencerenin yanına gitti.

Crystal’ın erkek kardeşi dışarıda arkadaşlarıyla futbol oynuyordu. Hayalet köpek ise topu kapmaya çalışıyor ama doğal olarak bir türlü ısıramıyordu.

“Gel buraya!” dedi Ellen. Köpek arka-

sını dönüp, Ellen'a ukala ukala baktıktan sonra yola doğru koştu. Ellen onun gerçek sahibine gitmekte olduğunu tahmin etti ama kimseye söylemedi.

Crystal, "Artık burada olmadığına göre, kimse ona oy veremez," dese de diğerleri ilk kez itiraz ettiler: "Haksızlık ama." "Toplantıya katıldı." "Hem çok da ilginç."

Crystal mecburen directmekten vazgeçti. "Peki, peki. Yalnız unutmayın," dedi Ellen'a bakarak, "kendi evcil hayvanınıza oy vermek yok."

Oylama yapıldı ve kazananın kim olduğu gayet netti. Baston böceği Çırpı iki oy aldı (Crystal ve Ellen'dan), geriye kalan herkes hayalet köpeğe oy verdi.

Crystal sertifikayı ters ters bakarak Ellen'a uzattı. "Umarım bir sonraki toplantının kazanan kişinin evinde yapılacağını farkındasıdır. Kurallar böyle," dedi.

"Tamam, sorun değil," dedi Ellen.

“Ama Benekli haftaya da hayalet numarasını yapabilir mi, bilmiyorum. Arada bir yapabiliyor.”

Bu habere Crystal dışında herkes üzümüş gibiydi.

*

Eve döndüğünde Ellen etrafta Aynagüzeli’ni ve köpeğini aradı ama ikisi de ortalarda yoktu. Annesi ise onu akşam yemeğine çağırıyordu.

“Patatesi verebilir misin, Ellen?” dedi Luke. “Kulübünüz eğlenceli geçti mi?” Nedense pek ilgili bir hali vardı.

“Evet, sağol,” dedi Ellen soğuk bir sesle. Önceki davranışı yüzünden ağabeyini hala affetmemişti.

“Ne kulübü?” dedi babası. Ellen da onlara biraz toplantıdan bahsetti. Ancak Prens Ponpon Pati’den hiç söz etmedi. Ellen’a göre, Aynagüze-

li'ne bile inanmayan ailesinin hayalet köpek fikrini kabullenmesi mümkün değildi. Ellen onun yerine kulübe yalnızca izleyici olarak katıldığını söyledi.

“Benekli'yi niye götürmedin?” dedi annesi.

“Çünkü yeterince ilginç değil,” dedi Ellen. “Ama belki bir sonraki toplantıya kadar ona birkaç numara öğretmeyi başara bilirim. Toplantı saat altıda, bizde yapılacak. Olur değil mi?”

Annesi olur dedi, Luke ise, “Çok iyi. Toplantıdan önce Tatilde Takas'ı izleyecek vaktin olur,” dedi.

Ellen ağabeyine şüpheyle baktı. “Neden aniden bu kadar kibarlaştın?” dedi. “Ne oldu sana?”

Luke ise yalnızca tabağını yeniden doldurulması için uzatarak, “Sadece sosis alayım,” dedi.

“Televizyondan söz açılmışken,” dedi babası, “Az önce haberleri seyrederken

Benekli çok acayip davrandı. Sürekli televizyona havlayıp durdu. Sanki televizyon onu ısıracakmış gibi. Sonra bir baktım ekranda pati lekeleri var. Saldırmış mı ne yapmış ekrana, bilmiyorum. Çok garip doğrusu.”

Ellen gülümsedi. Pati lekelerinin aslında kime ait olduğunu biliyordu. Herhalde Prens Ponpon Pati, Aynagüzeli’yle birlikte ekranın içinden geçerek geri dönmüştü. Ellen onlara veda edemediği için üzüldü.

Luke, Ellen’ın gizli düşüncelerini bölerek, “Ne diyorsun Ellen?” dedi. Ellen ağabeyinin bir süredir kendisiyle konuştuğunu o anda fark etti.

“Pardon, aklım başka yerdeydi.”

“Diyordum ki, istersen önümüzdeki hafta Belalı’yı alabilirsin. Dert değil,” dedi Luke.

5. Bölüm

UYURGEZER GÜZEL

“Yılbaşı pastası mı yoksa Uyuyan Güzel mi?” İşte Ellen, en yakın arkadaşı Katy’nin hediyesini paketlerken kendisine bu soruyu soruyordu.

Yılbaşı gelmişti ve Katy bir kıyafet partisi veriyordu. Ellen ise ne tür bir kostüm giyeceğine karar verememişti. Yılbaşı pastası kostümünü dönem sonunda yapılan bale gösterisinde giymişti zaten. Kostümün etrafında teller vardı ve çok rahatsızdı. Üstelik üstünde o varken oturmak da mümkün değildi. Yine de güzel bir kostümdü; özellikle de tepesinde çoban

püskülü yaprakları olan şapkasıyla.

Uyuyan Güzel kostümü ise pek Yılbaşı partisine uygun değildi. Dantelli, yere kadar inen, uzun etekli bir gece elbisesiydi. Annesi onu Ellen'a indirimden almıştı. Ama yine de hoştu. Ellen uygun bir aksesuar bulabilirse, bu elbiseyi giymeye karar verdi.

Katy'nin hediyesini paketlemeyi bitirir bitirmez gece elbisesini denedi. Kostüm kutusunu karıştırırken eski bir tül perde bulup, başına geçirdi. Tülü taca benzeyen, altın renkli plastik bir saç bandıyla kafasına tutturdu. Kutuda ayrıca upuzun beyaz bir çift eldiven de vardı. Annesi ona bunları eskiden ninesinin baloya giderken giydiğini söylemişti. Ellen eldivenleri de giyip, gardrobunun dolabındaki aynada kendisine bakmaya gitti.

Pek uyumlu olmamıştı tabii.

"Eldivenlerle ne diye uğraşıyorsun anlamıyorum," dedi aynadan ona eleştiren

bakışlarla bakan Prenses Aynagüzeli.

“Parmagına iğne batsa ne olacak ki?”

Ellen’in birden neşesi kaçtı. “Of, Aynagüzeli, şimdi buraya gelmenin sırası değil!” dedi.

Bu sözlere bozulan Aynagüzeli, “Nasıl yani?” dedi. “Herhalde tek başına oynamaktansa, bir prensesle oynamayı tercih edersin.”

“Ama tek başıma olmayacağım ki. Birazdan Katy’nin parti-sine gidiyorum. Bu da benim Uyuyan Güzel kostümüm.”

Aynagüzeli bir kahkaha attı. “Ah şuna bak zavallıcık, Uyuyan Güzel kılığına girmek zorunda kalıyor, halbuki ben gerçekten Uyuyan Güzel’im.”

“Hiç de değilsin, Aynagüzeli.”

“Öyleyim. Aynagüzeli’nin ‘Güzel’i o anlama geliyor işte. Bunu herkes bilir diye düşünüyordum doğrusu. Daha ilk tanıştığımızda sana söylemiştim, unuttun mu?”

Ellen durup düşündü. Gerçekten de Aynagüzeli’nin zalim peri tarafından parmağına iğne batırılıp, uzun bir uykuya yatırılmasıyla ilgili bir hikaye anlattığını hatırlıyordu. Ama zaten Aynagüzeli durmadan hikaye anlatırdı ve Ellen bunlardan hangisi doğru hiç bilemezdi.

Aynagüzeli şimdi aynadan dışarı çıkmış, Ellen’in odasına bakınıyordu. Gözleri Yılbaşı pastası kostümüne ait olan şapkaya takıldı.

“Bu çoban püskülünü böyle ortalarda bırakman çok büyük dikkatsizlik,” dedi. “Ya parmağıma batsaydı?”

“O gerçek çoban püskülü değil,” dedi Ellen. “Plastikten yapılmış. Hem niye dert ediyorsun anlamadım. Sen zaten yüz yıllık

uykuya yatıp, kalmadın mı?”

“İki yüz yıllık,” diye düzeltti Aynagüzeli. “Evet, ne olmuş?”

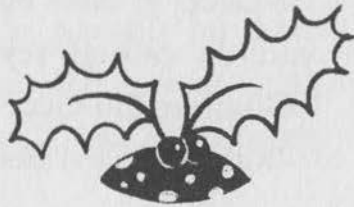
“Eh işte sonunda uyandın, değil mi? Yani büyü bozuldu.”

“Belli ki sen kötü yürekli periyi hiç tanımıyorsun,” dedi Aynagüzeli. “Hayatımın her günü tehlike altındayım ben. Parmağıma bir kez daha iğne batarsa her şey yeni baştan başlayacak. Ama bu sefer üç yüz yıllık bir uykuya dalacağım. Zaten o yüzden sürekli eldiven giyiyorum.”

Ellen şimdiye kadar Aynagüzeli’ni eldiven giyerken hiç görmediğinden emindi ama bu konuda tartışmaya girmek istemedi. “Her neyse işte Aynagüzeli, parti birazdan başlayacak. Benim gitmem lazım.”

Ellen’a bir kez daha bozulan Aynagüzeli, “ ‘Gitmemiz lazım’ demek istiyorsun herhalde,” dedi.

“Hayır, öyle demek

istemiyorum. Kusura bakma lütfen ama birlikte gidersek işler çok karışır. Herkes şimdi seni ben sanacak, ya da ne bileyim benim ikizim falan sanacak. Şu an hiç havamda değilim.”

Aynagüzeli kafasındaki tülle yüzünü örterek, “İşte!” dedi, “Böylece bütün sorunların çözülmüş oldu.”

Ellen pek emin değildi. “Of, peki o zaman. Ama ikimiz de aynı kostümü giymeyiz. Ben yine mecburen Yılbaşı pastası olacağım.

*

İki kız alt kata inerlerken Ellen parmağını sessiz ol der gibi dudaklarına götürdü. Annesi piyano öğrencilerinden bazılarını Yılbaşı şarkıları çalmaları için davet etmişti ve o sırada Robert Rumbold “Sessiz Gece”yi bam bam diye çalıyordu. Duyan da çaldığı şey “Sessiz Gece” değil, “Gümbürtülü Gece” sanırdı.

Katy’lerin evi hemen sokağın başınday-

dı. Ellen ile Aynagüzeli'ne kapıyı Katy'nin babası açtı.

Ellen'in Yılbaşı pastası kılığına girdiğini görünce de, "Hah, çok güzel. Yemekler de geldi," diye espiri yaptı. "Umarım içine bol çikolata katmışlardır." Sonra da Aynagüzeli'ne döndü. "Bu leziz beyaz şey de Yılbaşı keki herhalde."

Ellen kibarca güldü ama sonra Aynagüzeli'nin haşmetli bir sesle, "Lütfen evin hanımına kraliyet misafirlerinin geldiğini haber verir misin?" dediğini duyunca utançtan kıpkırmızı kesildi. Evin kahyasıyla konuştuğunu sanıyordu besbelli.

Neyse ki Katy'nin babası bunun çok komik bir espiri olduğunu düşündü. "Katy! Prensesle pasta geldiler!" diye içeri seslendi. Ardından da, "Şimdi izninizle yukarı çıkıp, üstümü değiştireyim," dedi.

"Evet, hakikaten de pasaklı bir halin var. Hazır üstün başınla uğraşırken, ayak-kabılarını da cilala bari," dedi Aynagüzeli.

Ellen'in Aynagüzeli'ni dürterek uyarmasına fırsat kalmadan, ren geyiği kılığında ki Katy geldi.

“Yanımda Aynagüzeli'ni getirdim, sakıncası yoktur umarım,” dedi Ellen.

“Yok, tabii.” Aynagüzeli bir gün Ellen'in okulunda ortaya çıktığında, Katy onunla tanışmıştı ve şimdi yeniden karşılaştığına da sevinmiş gibiydi. Katy iki kızı oturma odasına götürdü. Odada değişik kostümler içindeki çocuklar gevezelik edip, cips yiyorlardı.

“Ne garip bir ağaç,” dedi Aynagüzeli. “Neden dışarıda değil de içeride yaşıyor?”

“Yılbaşı ağacı o,” dedi Ellen.

Aynagüzeli hala şaşkıındı. “Nedir şu herkesin bahsedip durduğu Yılbaşı ağacı denen şey? Hastalıklı bir şey mi?”

Katy kahkaha attı. “Hayır, tabii ki değil. O da nereden çıktı?”

“Eh çünkü bu ağaç bana hastalıklı gibi göründü. İğnelerinin yarısı dökülmüş,

meyveleri ise çok sağlıksız parlıyor. Bence bunu hemen ormana geri götürün.”

“Onlar meyve değil, peri ışıkları deriz biz onlara,” dedi Ellen.

“Bence burada peri konusunda uzman bir kişi varsa, o da benim ve ben hayatımda böyle bir şey duymadım,” dedi Aynagüzeli.

O sırada içeri Katy’nin annesi girdi. “Çay saatinden önce bir oyun oynayacak vaktimiz var,” dedi.

Katy’nin annesi herkese kalem kağıt dağıttıktan sonra bir torba gösterdi. “Bunun içinde beş farklı şey var. Her biriniz tek tek dokunarak torbanın içindekilerin ne olduğunu anlamaya çalışacaksınız. Sonra da tahmininizi kağıda yazacaksınız.”

“Böyle bir risk

alamam ben,” diye itiraz etti Aynagüzeli. “Ya torbanın içinde keskin bir şey varsa? Parmağıma batabilir. Ama şu çay fikri fena değil. İsterseniz diğerleri oyunu oynarken hizmetçilerinizden biri bana çayımı getirsin.”

Katy’nin annesi Aynagüzeli’ne bekleyip çayı diğerleriyle birlikte içmesi gerektiğini söyledi. “Ama sana söz veriyorum torbanın içinde keskin bir şey yok. Hadi sen de katıl oyuna.”

Aynagüzeli istemeye istemeye razı oldu ama eldivenlerini çıkartmayı kabul etmedi.

Sıra ona gelince de, “Çok kolaymış,” dedi ve kağıdına harıl harıl bir şeyler yazdı.

Herkes yazmayı bitirince Katy’nin annesi, “İstersen önce sen listeni oku bize, Aynagüzeli,” dedi.

“Pekala,” dedi Aynagüzeli. “Torbada denizkızı saçı, dilek yüzüğü, görünmezlik

hapı, cadı gözü ve tek boynuzlu atın toynaklarına takılan taşları temizlemeye yarayan bir alet var.”

Herkes kahkahalarla güldü.

“Çok yaratıcısın,” dedi Katy’nin annesi. “Gerçi büyülü güçleri olduğunu sanmıyorum ama hap tahminin için sana bir puan veriyorum. Bildiğimiz aspirindi o hap.”

Ellen listesine, “Yosun, teneke içecek kutusunun açma halkası, hap, üzüm ve kibrit,” yazmıştı ve hepsini doğru bilen tek kişi olduğunu öğrendiğinde çok sevindi. Kazandığı ödül ise kardanadam pastasıydı.

Çay saatinde ise geleneksel parti oyunu olan, patlangaçlı paket çekiştirme oyununu oynadılar. Aynagüzeli’nin patlayan paketinin içinden kağıttan yapılma bir taç çıktı ama o tacı kafasına takmayı reddetti. Bunun ardından herkese çeşit çeşit taçları olduğunu anlattı.

Birisi ona, “O tülü neden takıyorsun?” dedi.

“Takıyorum çünkü yüzüm o kadar güzel ki, görürseniz düşüp, ölebilirsiniz,” dedi Aynagüzeli. Sonra da çocuklara saraydaki hayatıyla ilgili hikayeler anlatarak onları eğlendirdi. Ellen, diğer çocukların Aynagüzeli’ni sevmesine ve onu eğlenmeli bulmalarına memnun olmuştu.

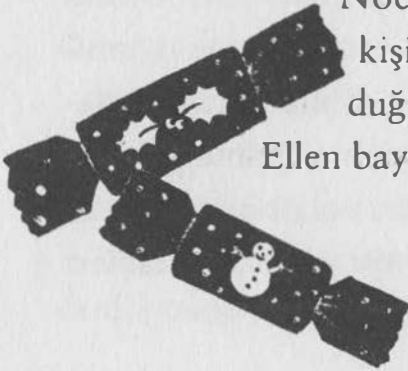
Asıl olay ise çay saatinden sonra patlak verdi. Herkes oturma odasına döndüğü sırada Katy’nin annesi pencereden dışarı göz atıp, “İşte geldi!” dedi.

İçeri önce “Ho ho ho!” diye bir ses geldi, ardından da Noel Baba görüldü. Katy

Noel Baba kılığındaki kişinin kendi babası olduğunu söylediği halde,

Ellen bayağı heyecanlandı.

“Yeni yılınız kutlu olsun, çocuklar!” dedi Noel Baba.

“İyi tatiller! Ho ho ho!”

Aynagüzeli ise, “Fena halde geç kaldın,” dedi. “Yemekler çoktan bitti.”

Noel Baba ise daha da büyük bir kahkahayla, “Ho ho ho!” dedi.

“Komik olan nedir, anlamadım?” dedi Aynagüzeli.

Noel Baba onu duymazdan geldi. Gülmeyi sürdürerek sırtındaki çuvalı yere indirdi. “Hepinizi böyle uyanık bulmak ne güzel!” dedi çocuklara. “Geceleri bacalarınızdan içeri girdiğimde, hepiniz mışıl mışıl uyuyor oluyorsunuz. Bazen yalnızlık çekiyorum doğrusu.”

Aynagüzeli şaşkınlıktan küçük dilini yutmuş gibiydi. “Ne demek ‘bacalarınızdan içeri girdiğimde’? Umarım hırsız falan değildir. Bunlardan biri, bir keresinde bizim saraya da girmişti. Bütün kraliyet mücevherlerini çaldı gitti. Mücevherleri

geri getirebilmek için Küçük Lord Şimşek'in sırtına atlayıp, peşine düşmek zorunda kalmıştım."

Noel Baba, "Ho ho ho!" demeyi sürdürdü ve çocuklardan bir iki tanesi de güldü ama diğerleri Aynagüzeli'ne "şşşt" ya da "sussana" demeye başladılar.

"Eveeeet." Noel Baba çuvalından bir hediye çıkarttı. "Kim bu yıl uslu durdu bakalım?"

Herkes, "Ben!" diye bağırды.

Noel Baba yıldız kostümü giymiş bir kıza işaret etti, kız da utana sıkıla onun yanına gitti.

"Şuna bak, sende tam bir yıldız havası var! Ho ho ho!" Bunu diyen Noel Baba kıza hediyesini uzattı. Kız paketi açtı. Paketten çan şeklinde sabunlar çıktı.

"Teşekkürler," dedi yıldız kız.

Ellen, Aynagüzeli'ne bir göz attı. Aynagüzeli hala şüpheli şüpheli bakıyordu.

Noel Baba patlangaç kılığındaki bir ço-

cuğa bir el feneri, Batman kostümlü bir çocuğa da bir kart oyunu verdi.

Aynagüzeli ise Noel Baba'ya, "Pardon ama bu dağıttığınız şeylerin size ait olduğundan emin misiniz?" dedi.

"Ho ho ho!" dedi Noel Baba ama Ellen'a sanki sesi eskisi kadar neşeli değilmiş gibi geldi. Noel Baba, Aynagüzeli'ni yanına çağırdı. Belki de hediyesini alırsa başının etinin yemeyi bırakır diye düşünmüştü.

"Evet saygıdeğer majesteleri, şimdi de size özel bir şeyler bulalım bakalım," dedi Noel Baba.

Aynagüzeli ona hafifçe gülümsedi. "En

azından bana ne şekilde hitap etmen gerektiğini biliyorsun,” dedi. Ama hediyesini açtığında yüzü iyice asıldı.

Elindeki keçeden yapılma beş küçük şeye bakarak, “Bunlar da ne böyle?” dedi.

Noel Baba da bu sorunun cevabından pek emin değil gibiydi, o yüzden Ellen yardıma yetişti. “Parmak kuklası onlar,” dedi. “Biri geyik, biri kuş, biri kardana-dam, biri Yılbaşı ağacı, biri de Noel Baba. Ne güzeller, değil mi Aynagüzeli?”

Ama belli ki Aynagüzeli hiç de öyle düşünmüyordu. “Bu bana eldivenlerimi çıkarttırmak için yaptığın bir numara mı?” dedi Noel Baba’ya. “Her neyse, çıkarmayacağımı söyleyeyim. Ama bence sen çoraplarınla ayakkabılarını çıkarsan iyi olur.”

“Aynagüzeli! Yeter artık!” dedi Ellen ama Batman kılığındaki çocuk meraklanmıştı bir kere. “Neden çıkaracak ki?” dedi.

“Çalıntı da ondan!” dedi Aynagüzeli.

“Bize kapıyı açan kahyanın çoraplarıyla ayakkabıları onlar.”

Çocuklardan biri, “Burada kahya yok ki,” dedi. Başka biri de, “Katy’nin babasını kastediyor,” dedi.

“Bilemem artık, her kimdiyse ayağında kir pas içinde, siyah ayakkabıları ve kenarları yeşil-kahve elmas işli çorapları vardı. Hatırlamıyor musun, Ellen?” dedi Aynagüzeli.

Noel Baba ayakkabılarını gizleyip, sesine yeniden neşe katmaya çalışarak, “Eveeet, sen yeterince güldün eğlendin,” dedi. “Şimdi sıradaki gelip hediyesini alsın, olmaz mı? Ho ho ho!”

Ancak Aynagüzeli onu duymazdan geldi. “Şimdi anladım!” dedi. “O kahya, Ellen’la bana yukarı çıkıp üstünü değiştireceğini söylemişti, ben de ona kir pas içindeki ayakkabılarını cilalamasını emrettim. Herhalde hem çoraplarını hem ayakkabılarını çıkarttı, sonra da uyuyakaldı. Bu

hırsız da bacadan girip onları çaldı.”

Katy’nin annesine döndü ve “Polisi aramayacak mısınız?” dedi.

“Hayır,” dedi Katy’nin annesi, “ama belki de senin annenle babanı arayıp, biraz fazla heyecana kapıldığını anlatsak iyi olacak.”

“Tabii heyecanlanırım!” diye bağırdı Aynagüzeli. İnsan öyle her gün hırsızın birini iş başında yakalayamıyor. Bakın! Takma sakalı bile var!” Aynagüzeli uzanıp, sakala asılmaya çalıştı ama Noel Baba kaçmayı başardı.

“Bir dakika ama, uslu bir kız olduğundan iyice şüphe etmeye başladım ben,” dedi. “Belki de senin Noel çorabını hediye yerine kömürle doldursam daha iyi olacak, ne dersin?”

Aynagüzeli dehşete düşmüş gibiydi. “Hiçbir şeyimi hiçbir şeyle dolduramazsın!” dedi. “Hatta şöyle söyleyeyim, sarayın yakınına bile yaklaşırsan köpeğim

Prens Ponpon Pati'yi üstüne salarım. Ayrıca arkadaşım Ellen'in bacasından da girmesen iyi olur."

"Tabii ki Ellen'ların bacasından gireceğim. O çok uslu bir kız. Hem burada ona da bir hediyem var," dedi Noel Baba ve Ellen'ı yanına çağırdı.

Ellen hediyesini almaya gitti. "Lütfen sakın ol, Aynagüzeli," diye de yalvardı.

"Buldum!" dedi Katy. "Bundan sonra saklambaç oynayalım. Sen gidip saklansana Aynagüzeli. Eminim ki kendine çok güzel bir yer bulursun."

Aynagüzeli içini çekti. "Eh, peki o zaman. Zaten burada kimsenin mantıklı söze kulak astığı yok," dedi ve odadan dışarı fırladı.

Bütün hediyeler dağıtıldıktan ve Noel Baba herkese veda ettikten sonra diğer çocuklar Aynagüzeli'ni aramaya gittiler ama bulamadılar. Ellen buna hiç şaşırmadı.

"Önemli değil," dedi Katy'nin annesi-

ne. “Büyük ihtimalle evine dönmüştür. Sık sık böyle yapar zaten.” Tabii Aynagüzeli’nin evine aynanın içinden geçerek gittiğini söylemedi.

*

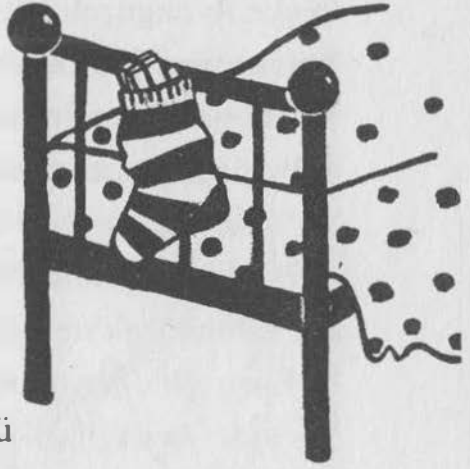
Ellen’a sanki hiç uyuyamayacakmış gibi geldi. Noel gecesinde hep böyle olurdu zaten. İçi boş Noel çorabı (yani babasının kalın çoraplarından biri) yatağının kenarında asılı duruyordu. Sabah uyandığında çorabın içi hediyelerle tıka basa dolu olacaktı ve bu Ellen’ın uyanık kalmasına neden olan düşüncelerden biriydi.

“Ama önceki yıllarda en sonunda hep uyuyakalmıştım. Demek ki bu gece de öyle olacak,” dedi kendi kendine. Ardından da uykuya daldı.

Ellen bir tıklama sesine uyandı ve yatağında doğruldu. Odası karanlıktı. Demek hala gece vaktiydi.

Ayak parmaklarıyla Noel çorabını yokladı. Evet! Çorabın ağırlaştığına bakılırsa

hediyeleri gelmiş olmalıydı. Peki ama kalbi neden böyle küt küt atıyordu? Hem bu hiç de öyle Noel heyecanı gibi hoş bir heyecana benzemiyordu. Bir ses ürkütmüştü onu. Ama neydi o ses?

Annesiyle babası Ellen'in Noel çorabını alıp, onların yatak odasında açmasını istiyorlardı ki hediyeleri açarken Ellen'in yüzünü görebilsinler. Bu yıl Ellen, anne babasının odasına giderken onlara birer bardak da çay götürmeye karar vermişti. Ama nedense saatin henüz çok erken olduğunu hissediyordu. Lambasını açıp yatağının başucundaki saate baktı. Daha sabahın dört buçuğuydu.

Ardından bir tıklama daha duydu. Ses çatı penceresinden geliyordu. Ellen o anda

keşke Aynagüzeli hırsızlardan o kadar çok bahsetmeseydi, diye düşündü çünkü aklına ilk gelen şey hırsız olmuştu. Birisi odasına girmeye çalışıyor gibi gelmişti ona.

“Ellen! İçeri al beni!”

Bu boğuk fısıltı bir hırsıza değil, Prenses Aynagüzeli’ne aitti.

Ellen ilk defa onu görünce rahat bir nefes aldı. Aynagüzeli yüzünü çatı penceresine dayamıştı.

Ellen, “Geliyorum,” dedi ve yataktan çıktı.

Pencere tavanın alçak olan kısmındaydı. Hatta tavanın o kısmı öyle alçaktı ki, büyükler orada dimdik duramıyorlardı. Ellen’in pencereyi açmak için sandalyeye çıkması bile gerekmedi.

Prenses Aynagüzeli pat diye yere atladı. Artık Uyuyan Güzel’e benzer bir hali kalmamıştı. Yüzü kir pas içinde, saçları dar-madağın, gece elbisesi ise yırtık pırtıktı. Bir elinde de artık kirlenmiş olan mendili-

ni tutuyordu.

“Aynagüzeli! Ben seni Katy’lerin aynalarının birinden geri döndün sandım!”

“Ne? Gidip de seni korumasız mı bıraksaydım? Sen beni öyle bir arkadaş mı sandın?”

“Nasıl yani? Ah, Aynagüzeli, tir tir titriyorsunuz! Gel benim yatağıma gir.”

“Çok iyi fikir.”

İki kız yatakta Ellen’in yorganına sarınmış, rahat rahat otururlarken, Ellen, “Çatıda ne yapıyordun öyle? Hem nasıl çıktın oraya?” dedi.

“Evinizin yan tarafındaki demir merdivenlerden tırmandım. Çok faydalı şeyler, şu yangın merdivenleri. Eminim arkadaşım Rapunzel de o zalim cadının onu yıllarca kapattığı kulenin yanında böyle merdivenler olmasını çok isterdi. O za-

man prens de onun saçlarına tutunmak yerine, merdivenden tırmanırdı. Yalnız sana şunu söyleyeyim, saçım ne kadar uzun olursa olsun, ben olsam hiçbir prensin onlara tutunup tırmanmasına izin vermezdim. Hem biliyor musun, prens tırmandıktan sonra Rapunzel'in saçları çok fena döküldü. Sonradan da hiç eskisi gibi olmadı.”

“Of, Aynagüzeli, bırak şimdi Rapunzel'i de, neler yaptın onu anlat.”

“Bunu,” dedi ve elindeki kirli mendili uzattı. Mendilin üstünde kocaman siyah harflerle bir şey yazılıydı.

“Yazıyı yazmak için bir kömür parçası kullanmak zorunda kaldım ama fena da olmadı galiba. Ne dersin?”

Ellen, Aynagüzeli'nin yazısını okumakta artık iyice ustalaşmıştı o yüzden de aynaya tutmaya gerek duymadan, “Git buradan, Noel Baba,” yazısını okuyabildi.

Aynagüzeli zafer kazanmış gibi bir ha-

vayla, “Bunu çatıya serdim ve bütün gece bacanın yanında oturdum,” dedi. “Emim ki işe yaradı. Noel Baba’nın artık geleceğini sanmam.”

“Eee, şey...” Ellen elinde olmadan yatağının ayakucunda duran, içi dolu Noel çorabına baktı. Aynagüzeli de çorabı fark etti.

“İnanmıyorum! Bu adam sandığımdan da becerikliymiş. Nasıl girmiş ki içeri? Bütün eşyalarını kontrol etsen iyi olur, Ellen. Bak bakalım neler çalmış.”

“Eminim hiçbir şey çalmamıştır,” dedi Ellen.

Aynagüzeli şüpheli şüpheli odaya göz gezdirdi, sonra da yeniden Noel çorabına baktı.

“Gördüğüm kadarıyla bana bir şey bırakmamış,” dedi. “Aman iyi, çok sevindim,” diye de ekledi ama biraz bozulmuş gibiydi.

Ellen hemen kafasını çalıştırıp, “Ben sa-

na bir şey vereceğim. Kapat gözlerini bir dakika,” dedi.

Aynagüzeli mutlu olmuş gibiydi. Ellen Noel Baba’nın kendisine Katy’nin partisinde verdiği hediyeı çabucak paketledi.

“Şimdi açabilirsin.”

Aynagüzeli hediyeı açtı ve içinde orman manzarası ve geyikler olan oyuncak cam kubbeye sevinçle baktı.

“Sallasana,” dedi Ellen. Aynagüzeli oyuncağı sallayınca kar taneleri havalanıp, uçuşmaya başladı.

“İşte bu hep istediğim şey,” dedi Aynagüzeli. Ellen şimdiye kadar onun hiçbir şey için böyle mutlu olduğunu görmemişti. Her ne kadar kendisi de çok sevmiş olsa da, bu hediyeı ona vermeyi akıl ettiğine çok memnun oldu.

Kubbeyi birkaç kez daha sallayıp, gü-lümsedikten sonra Aynagüzeli’nin bakışları yine Ellen’ın Noel çorabına kaymaya başladı. “Umarım içi kömür dolu değil-

dir,” dedi.

“Eminim değildir.”

“Gel kontrol edelim.”

“Ama ben onu genelde annemle babamın odasında açarım.

Bu kadar erken saatte onları uyandıramayız.”

Aynagüzeli haşmetli bir sesle, “Ben yine de araştırmak bizim görevimizdir derim,” dedi.

“Şeyy...” Ellen da ikna olmaya başlamıştı. Ne de olsa beklemek çok zordu. “Tamam buldum, ikimiz birer hediye açalım, sonra da yeniden paketleyelim.”

Ellen Aynagüzeli’ne küp şekilli bir kutu verdi, kendisi de uzun bir kutuyu açtı.

“Süper! Benimki yelpazeymiş. Senin-kinde ne var?”

“Küçük bir kutu.” Aynagüzeli’nin açtığı kutuda köpek şeklinde bir yaka iğnesi

vardı. “Hımın, benim mücevherlerimle boy ölçüşebilecek bir şey değil ama yine de eğlenceli,” dedi. “Senin pijamana takmamı ister misin?”

“Evet, lütfen,” dedi Ellen.

Aynagüzeli aniden bir çığlık attı.

“Ne oldu?”

“Parmağıma battı!”

“Olamaz.” Ellen kirli eldivenin yırtığından görünen parmağa baktı ama ne kan görebildi ne de başka bir şey. “Bir şey olmaz, merak etme,” dedi.

“Hiç de değil. Şimdiden uykum geldi bile.”

“Eyvah! Benim yapabileceğim bir şey var mı?”

“Hayır, hiçbir şey yok. Ama üzülme, çok güzel bir his aslında. Hatta bence son zamanlarda yaşadığım o kadar maceradan sonra, üç yüz yıllık bir uyku bana çok iyi gelecek.”

Aynagüzeli uzun uzun esnedikten son-

ra, Ellen'in yatağına uzandı. "Hayır, orada uyuyamazsın!"

Ama Aynagüzeli'nin gözleri çoktan kapanmıştı bile. Hafif hafif horlamaya başladı.

Ellen, "Uyan, Aynagüzeli!" diye bağır-maya başlamıştı.

Ellen annesinin, "Neler oluyor?" diye seslendiğini duydu.

Saate baktı. Beş buçuk olmuştu. Anne-siyle babasını uyandırmak için hala erken-di ama görünüşe ba-kılırsa uyandırmış-tı bile.

Olsun, diye dü-şündü, en azın-dan şimdi onlara Aynagüzeli'nin gerçekten var olduğunu ka-nıtlayabilecekti. Eğer Aynagüzeli

Ellen'in yatağında üç yüzyıl boyunca uyuyacaksa, kimse onun varlığından şüphe edemezdi.

"Mutlu Noeller," dedi Ellen'in annesi uykulu uykulu. Ardından Ellen'in ona ve babasına çay getirdiğini görünce de, "Ah ne güzel," dedi.

"Noel çorabın nerede?" dedi babası.

"Yukarıda. Aynagüzeli de orada! Hadi gelip bakın."

Annesi içini çekti, "Ellen'ciğim hiç değilse şu Noel gününde Aynagüzeli'ni unutsak olmaz mı?"

"Ama şu anda yatağında uyuyor! Lütfen anne, lütfen gelin!"

Annesi esnedi. "Önce çayımızı içelim de," dedi. "Sen yukarı çık, biz birazdan geliriz."

"Tamam." Ellen nasılsa acelesi yok diye düşündü.

Ama yatak odasına döndüğünde Aynagüzeli'nin yatakta olmadığını gördü. Kol-

larını öne doğru uzatmış, odada geziniyordu.

“Aynagüzeli! Şimdiden uyandın mı?”

“Hayır, tabii ki uyanmadım, akıllım. Uykuda yürüyorum,” dedi Aynagüzeli. Ellen onun karlı cam kubbeyi sağ elinde tuttuğunu fark etti. Aynagüzeli gardrobun yanına kadar gelmişti.

Garip, sakın bir sesle, “Hoşçakal, Ellen,” dedi ve aynanın içinde kayboldu.

“Aynagüzeli! Geri gel!” Ellen aynaya doğru seslendi ama karşısında gördüğü Aynagüzeli değil, kendi yansımasıydı.

Annesiyle birlikte odaya giren babası, “Evet, söyle bakalım, neredeymiş şu uyanan prenses?” dedi.

“Az önce gitti,” dedi Ellen. “Uyurgezer halde aynanın içine girdi.”

“Aman ne şaşırtıcı,” dedi annesi. Sonra da yatağın üstündeki açılmış hediye paketlerine baktı. “Gördüğüm kadarıyla dayanamayıp açmışsın paketlerini.”

“Aynagüzeli’nin fikriydi,” dedi Ellen.

Annesi gülümsedi, “Tabii, eminim öyledir.”

Ellen, annesiyle babasının ona inanmadıklarını biliyordu. Çok can sıkıcı bir durumdu bu ama Ellen yine de onları suçlayamıyordu. Kendisi bile Aynagüzeli’yle ilgili bazı şeylere inanmakta zorlanıyordu. Örneğin gerçekten de üç yüzyıllık bir uykuya dalmış mıydı? Eğer öyleyse Ellen onu bir daha hiç göremeyecekti. Tabii eğer Aynagüzeli uyurgezerliğe devam etmezse.

“Ee, söyle bakalım, Noel çorabını aşağıya getirecek misin, getirmeyecek misin?”

“Getireceğim,” dedi Ellen. Birden heyecanlandı yine.

Aynagüzeli gitmişti ama Noel Günü daha yeni başlıyordu.

